

Керстин Гур

МАФИЯТА НА МАЙКИТЕ

(откъс)

СЪЮЗ НА МАЙКИТЕ квартал „Буболечка“

*Добре дошли във форума на
Съюза на майките от квартал „Буболечка“*

Ние сме организация от весели, открити
и толерантни жени, обединени главно
от едно: удоволствието да бъдеш майка.

Независимо дали сте кариеристка
или „само“ домакиня:
тук обсъждаме важни теми, касаещи
модерната жена и майка и на драго сърце
взаимно си помагаме.

ДОСТЪП ДО ФОРУМА
САМО ЗА ЧЛЕНОВЕ

НАЧАЛО

ВХОД

РЕГИСТРАЦИЯ

СЪОБЩЕНИЯ

22 януари, 10:45

Както обещах, ето я и рецептата за бързия
ябълков сладкиш, който толкова ви хареса на по-
следната следобедна сбирка на клуба ни. Тази ре-
цепта е от майка ми, която пък я има от нейната
майка! Забъркваме тесто от 250 грама масло, 180
грама захар, 3 яйца, малко необезмаслено прясно
мляко, 600 грама брашно и едно пакетче бакпул-
вер. Така получения смес изсипваме във форма за
кекс, поръсваме нарязаните на ситно ябълки и ги
притискаме в тестото. Слагаме всичко във фурната
и печем един час на 180 градуса на циркулацион-
ен въздух. Това е.

Да припомня: идният вторник започва моят
курс *Плетене за малките* в Центъра за семейно

образование. За жалост, все още не са се записали достатъчно участници. Вие какво ще кажете? Ще измайсторим торба за пране, която да се окачва на тавана в банята? Хем ще пести място, хем ще изглежда добре.

мама Гити

22 януари, 11:20

Не че нещо, Гити, ала никой, който държи на талията си, няма да седне да пече тази калорийна бомба. Освен това, не се казва „така получения смес“, а „така получената смес“, тъй като „смес“ е от женски род. Добре е да сме прецизни – ние трябва да бъдем пример за нашите деца. Относно торбата за пране: мъжът ми ще изпадне в истерия, ако окачим нещо такова в нашата дизайнерска баня. Но аз и без това няма да имам време, тъй като в работата ми е голям гърч.

Госпожа Поршке, детегледачка ни, днес ни сервира, че може да остане на работа при нас само до средата лятото, тъй като нейния мъж го командировават и ще живеят някъде другаде. Естествено, мъчно ни е, понеже госпожа Поршке има златно сърце, тя наистина обожава нашите мишлета и глади превъзходно, но и без това още от самото начало бях разколебана по отношение на нея. Чудех се дали човек, който не е завършил гимназия, е подходящото обкръжение за две будни момиченца. Така или иначе, от август ще трябва да видим кой ще ги поеме, като ще се радваме ако е и за по-малко пари. Някой от вас да има опит с ау пеър момичета или момчета? Трябва да приключвам, утре имам важна среща, после два дни съм на заседание в Берлин, преди това трябва да сготвя, да си епилирам краката (заради SPA-центъра в 5-звездния хотел, където ще е заседанието), а и куфар имам да стягам.

Сабине

23 януари, 14:42

Когато Софи се роди, за две години сменихме общо пет момичета от пет различни държави. Планирах веднага да се върна на работа, първо на половин работен ден, а после и на пълен. За нищо на света не исках да се затрия професионално, така де, знаете как е. Като си бременна с първото дете, още си мислиш, че нещата няма кой знае колко да се променят и че без проблеми ще продължиш кариерата си. Размислих и реших, че едно ау пеър момиче ще е добро решение. Как пък не се намери тогава някоя добра приятелка, която да ме разубеди. Едва когато съвсем се оплескаха нещата, всички се юрнаха да ми разказват колко много се били напатели. Само че след дъжд качулка. Затова от мен да го знаеш: да не си посмяла да наемеш полякия, латвийка или руския! Вярно, те готвят добре, а и не се оплакват, че имат много работа, но всъщност тези източноевропейки гледат само как да се докопат до някой германец и няма да се поколебаят дори и твоят мъж да откраднат. А и за какво им е на децата ти да учат такива излишни езици като полски, руски или латвийски? Испанки и италианки също не ти препоръчвам, те са толкова разглезени, постоянно намират кусури на яденето и не знаят, че дрехите се прибират изгладени и сгънати в гардероб. Човек остава с впечатлението, че в Испания и Италия хората съхраняват дрехите си на купчини из целия под. Както и играчките на децата. Моята приятелка Сузане имаше белгийка, която непрекъснато пушеше хашиш в стаята си и една французойка с марокански произход, която всеки месец навърташе телефонна сметка за по четири хиляди евро, за да звъни на домашните си. От сигурен източник знам, че южноафриканките и аржентинките са не по-малко капризни. А за английското ау пеър

момиче цяла година Сузана трябваше да готви, съобразявайки се със специална диета, която изключвала глутен, понеже била алергична към него, а той практически се съдържа в почти всички храни. Но най-отвратителни са ирландките, които си бръснат гениталиите в душ-кабината и после трябва да чистиш след тях вълната им от сифона.

И на всичкото отгоре никак не ти излиза евтино, тъй като ау пеърките те скубят с неоправдано високи джобни, а и непрекъснато си в ролята на шофьор, понеже повечето от тях нямат книжка и все искат да ходят на дискотека. Искаше ми се да опитам с ау пеър момче, но за съжаление такива трудно се намират. Най-добре изобщо забрави за ау пеърите. На твоето място отново щях да си потърся някоя мила, прилежна бавачка като твоята госпожа Поршке. С такава поне няма да се страхуваш, че ще ти открадне мъжа. Ако аз си бях намерила някоя като госпожа Поршке, със сигурност нямаше да ми се наложи да се откажа от работата си. Но за целта е нужно някой перфектно да ти води домакинството, за да можеш без угризения да си едновременно майка и работеща жена, а също и в брака ти нещата да вървят. Което няма как да стане, ако наемеш ау пеър момиче. Някой ден ще се върнеш по-рано къщи и ще заварваш двегодишната си дъщеря пред телевизора, а мъжа ти – в семейната спалня с момичето. Това ли искаш?

Соня

24 януари, 9:35

До всички мамчета: Ура! Днес моят гинеколог потвърди бременността ми! Фрауке, благодаря за съвета „пъхни възглавница под дупето си и си леж“! Аз съм супер щастлива и очаквам с нетърпение сутрешното прилошаване! Всичко се връзва идеално: След една седмица приключва

удълженото ми майчинство и само си представям как ще кажа на шефката, че отново съм бременна и че няма за кога да се връщам на работа. Тя още помни как предишния път тоалетната беше постоянно окупирана от мен, хихи, и е на мнение (тя няма деца!), че поначало мозъкът на бременните е ампутиран. Само дано да ми плаща цялата заплата, докато съм си къщи. Лично аз смятам, че една майка трябва поне в първите години да зареже кариерата си и да си гледа децата, което е много по-добре и от най-добрата бавачка. Но естествено всеки си знае за себе си.

Между другото и аз съм работила като детегледачка в САЩ и АБСОЛЮТНО не мога да се съглася с твоите предразсъдъци, Соня. Нито веднъж не съм отишла на дискотека, ядяла съм това, което е имало на масата и дори с щипка не съм докосвала домовладиката. А защо не си наемеш за детегледачка някое НЕМСКО момиче, Сабине? Определено няма да сбъркаш.

мама (скоро и за втори път!) Елън

P.S. Твоят мъж имал ли е някаква афера с ваша детегледачка, Соня? Ако е така, намирам за много геройско от твоя страна това, че все още сте заедно.

24 януари, 11:28

Е, дадох го само като пример! Разбира се, че не ми се е случвало на мен, а на приятелка на една моя приятелка. С някаква латвийка. Между другото, най-сърдечни поздравления за бременността ти, Елън. Добре, че още не си свалила килограмите от предишната бременност, защото всичко щеше да е напразно.

Соня

25 януари, 11:09

Връщам се от Берлин (какво опияняващо усещане за световен град, дори пътьом успях да си напазарувам, Армани ви праща поздрав и много се издразних на твоето изказване, Елън. Ние от съюза на майките предпочитаме да избягваме противни дискусии от рода на тези, коя майка е по-добра – „само домакинята“ или „кариеристката“. Научно доказано е, че добра майка е доволната майка. Все пак, и на мен щеше да ми е по-лесно да се откажа от своята „кариера“, ако бях зъболекарски асистент.

От все сърце ти желая щастлива бременност с получаване на пълната ти заплата! (Ако твоята шефка направи това, явно нейният мозък е ампутиран!)

Сабине

26 януари, 18:35

Все още не разполагам с всички заявки за участие в лекцията по гримиране идната седмица. Госпожа Меркених е корифей в своята област; за мен ще бъде чест да я приобщим към нашия Съюз на майките. Нейните съвети могат да променят живота – това се отнася най-вече за онези от нас, които все още вярват, че лилавото им отива.

Фрауке

1.

Двамата с Юлиус пътувахме в първа класа на високо-скоростния влак от Хамбург за Кьолн. Защото икономичната тарифа на първа класа излизала по-евтино от нормалната тарифа на втора класа. Не че ми беше ясно как се получава това, но на мен така или иначе смятането никога не ми е било силна черта. Пък и дето вика майка ми, кой както се уреди. Тук седалките бяха с похубави тапицерии и имаше повече място за краката. Е, няхмахме запазени места, а единствените съседни едно на друго незапазени места бяха с гръб към движението и вместо да гледаме в екрана, вграден в облегалката на мястото отпред, трябваше да се зверим в лицата на господин и госпожа Майер „с ѝ в сридата от Офенбах на Франкфот, ау, колко е слядко детенцето, на колко е?“, които също се бяха качили в Хамбург и току нападаха неизчерпаемия си резерв от филии със салам. Миризмата на салам, съчетана с пътуването с гръб към движението ми причиняваше гадене, което, както сега можахме да установим, Юлиус бе наследил от мен. Малко преди Билефелд той повърна без предупреждение върху масата, която ни делеше от съпрузите Майер.

Списанията, които Майерови още не бяха прочели и които очевидно нямаше и да прочетат, прогизнаха от закуската на Юлиус и три пакетчета разтворим сок, „богат на витамин С“, които малко преди това те буквално бяха излели в устата на момчето. „Малките лица имат нужда от витамини, айде пийни си, много е здрословно.“

И сега си го получиха обратно.

– Има ли още? – попитах Юлиус, докато трескаво разгръщах сухи носни кърпички и се чудех къде да бърша по-напред.

– Мисля, че не – каза неуверено Юлиус.

Господин Майер дискретно се отдалечи, а госпожа Майер скочи енергично и ловко измъкна от багажа си пакет мокри кърпички така, сякаш винаги се е мъкнела с мен, още откакто Юлиус е бил пеленаче.

С помощта на кърпичките скоро всичко беше почистено. Госпожа Майер ги пхна заедно със списанията в една също толкова магически появила се торбичка за боклук. Най-накрая тя отвори прозореца, погледна ме сияещо и каза:

– Спрявихме се!

Аз се извиних и благодарих поне хиляда пъти.

– Не се тревожете, мьойто дете – успокои ме госпожа Майер и погали Юлиус по главата. – Така е с лицата, често им се разстръйват стъомахчетата, когато им стани тежко! Какво слядко малко човече, будно, толкова рязумно за своите четири години, а Вие сте рядко симпатична, чудесна мляда мама, наистина, изьобщо не се тревожете.

Внезапно изпитах гореща потребност да се хвърля на гърдите на госпожа Майер и да я попитам дали не желае да ме осинови. Отдавна никой не ми беше казал толкова мили неща. Но за жалост сигурно госпожа Майер имаше един куп дъщери и синове, че и внуци и едва ли щеше да прояви интерес към осиновяване. Има и друго – след като ме опознае, сигурно бързо ще си вземе назад думите „чудесна мама“. Симпатична да, но не и чудесна. Собственият ми мъж неотдавна ме беше окачествил като „най-зле организираната, неподготвена за живота съпруга, която познавам“ и малко покъсно подаде молба за развод. А и определено не бях млада. Искам да кажа, на трийсет и пет човек може да се чувства почти като на дваисет, но не и да изглежда на толкова.

Точно затова госпожа Майер спечели завинаги сърцето ми.

За съжаление трябваше да слезем на гара Кьолн и никога повече нямаше да се видим с Майерови. Помъкнах куфарите и Юлиус по перона, при което се сблъсках с един висок около метър и деветдесет небесносин заек, който миришеше на бира. Още докато се държах за сърцето от уплаха, заекът се оригна с едно „Опаа“ и заскача нататък. Едва сега видях, че той бе част от цяла група гризачи в пастелни цветове, които екзалтирано подскачаха около една кофа за отпадъци и пееха „Дайте бира, дайте бира“. Един дрипав клоун, който влачеше пътнически куфар и една жена със синя къдрава перука, която малко хлабаво, но енергично се бе вкопчила в свободната му ръка, пригласяха с „Липсва ми Кьолнската катедрала“.

В Кьолн имаше карнавал.

Да пристигнеш на неделен карнавал в Кьолн, след като си прекарал седем седмици в зимен сън на острова на спокойствието Пелворм, е същото като да се приземиш с космически кораб на чужда планета, без извънземните да се впечатлят от пристигането ти. Огледах се за Лоренц, моя предстоящо бивш съпруг, бащата на децата ми. Но не виждах и следа от Лоренц, макар че на няколко пъти му казах по телефона кога ще пристигнем. Всъщност аз и не разчитах много на неговата поява. Откакто тече делото по развода, той престана да чувства каквато и да е отговорност към мен, което в случая означаваше, че трябва да си хванем трамвая.

Стиснах здраво Юлиус за ръката и се запровирах през навалищата. По пътя от коловоз пет към коловоз единайсет видяхме само няколко души, които не бяха дегизирани и/или пияни, и по-точно това беше група японци – истински, не дегизирани – изглежда бяха тотално шашардисани от тази лудница. Плътно притиснахти един до друг, те се оглеждаха боязливо и нито един от тях не снимаше.

– Лошо ми е – каза Юлиус.

Разтревожена, пуснах куфара и бутнах един дългосок вампир от първата попаднала ми кофа за боклук. Трябваше да вдигна Юлиус, за може да повърне в отвора, а вампирът с малко закъснение ми обясни, че това не е просто боклук, а хартиени отпадъци. Да, обаче в ден като днешния, когато половината Кьолн драйфаше в кошовите за хартиени отпадъци, можех да си спестя угризенията на съвестта.

До вампира се шляеше някакво същество, вероятно от мъжки пол, с маска на Герхард Шрьодер, което съдейки по острата миризма, изглежда ужасно се потеше под пластмасата.

– Ще пийнете ли бира с мен? – попита ме той.

Юлиус повърна. Очевидно в стомаха му запасите от сок, „богат на витамин С“ все още не бяха изчерпани.

– Ама че гнусотия – каза вампирът. – Твое ли е?

– Понякога на малките деца им се разстръйват стъомахчетата – казах аз точно като госпожа Майер, с *й* в средата, и погалих Юлиус по главата. – Това не бива да ни тревожи. Станало му е тежко.

– О-о, това била хесенчанка – каза Герхард Шрьодер. – А аз да искам да пия бира с нея.

– Въпреки това задникът ѝ си го бива – каза вампирът.

– Алааф – казах аз. Усетих как започнах да се притеснявам. Може би Юлиус не само е наследил моята реакция при пътуване с гръб към движението и мирис на салам, но май имахме работа със стомашно-чревна инфекция. Трябваше просто да го сложа в леглото и да му дам един вомекс*.

Погледнах разписанието. Нашият влак щеше да пристигне след седем минути, ще издържим.

Един пенсионер с шапчица на жълти точки върху плешивата глава ме бутна с лакът в ребрата и навъсено ми рече:

– 10-ти коловоз, Гизела, и това е! Какво само се оглеждаш такава?

* Лекарство против повръщане. – Бел. прев.

Междувременно и аз вече се бях вкиснала.

Ето защо също бутнах с лакът пенсионера в бирения тумбак и отвърнах:

– Дори и да ми строшиш ребрата, Карл-Хайнц, аз ще хвана влака от 11-ти коловоз.

Пенсионерът ме зяпна смаяно. Не го познавах, но бях сигурна, че е от онзи тип старци, които никога не се извиняват и винаги паркират пред супермаркета на местата за майки и деца. Зад него стоеше една много дебела дребна жена около седемдесетте, дегизирана с блестяща перука и розови сърцевидни очила. Гизела, както можах да предположа.

– Тук съм, Хайнрих – каза тя с висок фалцет и потупа пенсионера по рамото. Хайнрих. Почти съм го нацелила значи с моето Карл-Хайнц.

Хайнрих замести поглед ту към мен, ту към блестящата Гизела, като току се почесваше по шутовската си шапчица. После каза:

– Май ви обърках, случва се. Или не съм?

Или не е???

Погледнах Гизела, искрено надявайки се Хайнрих да има катаракта, при това в много напреднал стадий.

Влакът пристигна и с пъшкане отвори вратите си.

– Лошо ми е – каза Юлиус.

За съжаление, Хайнрих не успя да отскочи навреме встрани.

– Случва се – рекох аз.

* * *

Ние живеехме на първия етаж в една изящно санирана стара постройка. Никой, който отвън вдигне поглед към прозорците, не би могъл да предположи, че жилището тук е по-голямо от едно футболно игрище. Купихме това жилище с Лоренц, когато преди десет години Лоренц бе назначен за прокурор. Тоест, Лоренц го купи, аз само се нанесох в него.

Лоренц беше със седем години по-голям от мен. Ко-

гато се запознахме, аз бях точно на двайсет, карах втори семестър от следването си по психология и все още бях тотално неориентирана в големия град. Най-неуверена се чувствах с трамваите и метрото. Откакто се изгубих на път към една колежка, у която се бе събрала нашата група и която живееше само през две спирки от нас и се озовах без портмоне на някакво загадъчно място, наречено Цюплих-Юлпених, се придвижвах само с колело, все едно колко далече исках да отида. С колелото си се чувствах добре. Родих се и израснах на остров Пелворм в Северно море. Там родителите ми имаха малка ферма, предимно дойни крави. Всъщност, трябвало е да бъда момче, за да мога по-късно да поема стопанството. Родителите ми и до ден днешен не знаят какво да правят с момичетата.

– Естествено, въпреки това ние те обичаме, Констанце – казваше винаги баща ми, но когато три години след мен се е родил брат ми, предполагам, че сериозно са обмисляли възможността да дадат излишното дете, т.е. мен, за осиновяване. Когато кажа това на родителите си – а аз и до днес понякога им го казвам – те само завъртат очи и казват, че разсъждавам типично по момичешки и че е редно най-после да порасна.

Но когато центърът за разпределяне на студентски места въпреки всички очаквания ме изпрати в Кьолн, родителите ми пак не бяха доволни. Според тях все още не бях узряла за големия град. По-добре да съм отидела в Хамбург, било по-близо до къщи и по-лесно съм щяла да се оправя с обществената транспортна организация. По мои сведения рейнанците не са и наполовина толкова открити и сърдечни, колкото им се носи слава: да си без един цент в Цюплих-Юлпених никак не е приятно. Никой не пожела да ми услужи с колелото си или да ми даде пари да се върна, или поне да ми позволи ползвам телефона му. Нямах и помен от рейнската сърдечност. Таксиметровият шофьор, който най-накрая ме закара къщи, беше от Турция.

Както казах, трудно ми беше да свикна с Кьолн. Имах доста фризийски вид, висока, светлоруса и кокалеста, с

непропорционално големи стъпала и ръце. Носех очила с никелови рамки и си гризех ноктите и треперех, когато се притеснях за нещо. И за да не привличам внимание, свивах напред раменете си, като поради същата причина добих и навика да си тътря краката при ходене. За да демонстрирам новото начало и статуса си на пораснала, първото нещо, което направих в Кьолн, беше да потърся фризьор, който да отреже дългата ми един метър плитка и да ми направи – по свое усмотрение – „закачлива къса прическа“. Но прическата не беше закачлива, и до ден днешен не съм сигурна дали изобщо беше прическа. За всеки случай беше безлична и безвкусна и прекрасно пасваше на парцалките ми, които бяха предимно в сиво и тъмносиво. Носех предимно джинси и развисени горни дрехи, удобни груби щадящи краката обувки и никакъв грим. Така екипирана, ни най-малко не се чувствах не на мястото си на семинара по психология. За да засиля още повече чувството си за принадлежност, поддържах злополучна интимна връзка с едно момче от моето общежитие, Ян Крьолман. Поради неуместен свян бях пропуснала да споделя с Ян, че той ми е първият, което пък разклати основите на нашата връзка. Бях толкова изплашена и блокирала, че позволявах на Ян да ме види гола, само ако в помещението е съвсем тъмно, т.е. никак. Той пък от своя страна скоро ми изневери с приятелката на една друга съквартирантка, която, по думите му, имала по-удобно легло. Но тъй като двамата бяха заедно не само в леглото, но и на килима в коридора, във ваната и на кухненската маса, ме обзе натрапчивото подозрение, че освен леглото, тя има и много други предимства пред мен. От страх да не се препъна в тях, все по-често се боях да излизам от стаята си и прекарвах неимоверно много време в библиотеката. Фактът, че друг съквартирант от общежитието упорито ми предлагаше да стане приемник на Ян, не правеше нещата по-малко сложни, още повече, че този съквартирант беше с една глава по-нисък от мен и притежаваше някаква натрапчива естествена миризма. За

малко да зарежа следването си и да се върна обратно в Пелворм и да прекарам остатъка от живота си в доене на крави. За щастие, точно тогава се запознах с Лоренц и преразгледах още веднъж намерението си.

По най-романтичен начин налетях на Лоренц с колелото си. Той стоеше наред велоалеята. До последно си мислех, че той ще се дръпне встрани, тъй като натисках звънеца като обезумяла и правех пъдещи движения с ръце, даже ругаех почти на глас разсеяните пешеходци по велоалеите. Но Лоренц така се беше съсредоточил в своите документи, че нито ме чуваше, нито ме виждаше. В последния момент завих към тротоара, но там налетях на друг колоездач, който също бе понечил да заобиколи Лоренц. Тримата се сблъскахме, вдигна се невероятен шум и мина доста време, докато успеем да разплетем крайниците и колелата си. Беше цяло чудо, че нямаше сериозно наранени, ако не се броят одраскванията. Лоренц бе така любезен да ни увери, че главната вина за катастрофата е негова. Той изчака, докато другият колоездач с погържане се отдалечи и ме покани да хапнем по нещо. Сега си мисля, че си беше чиста случайност това, че ме покани: ако другият колоездач беше жена и ако изглеждаше по-добре от мен, вероятно днес Лоренц щеше да е женен за нея. Всъщност той още тогава беше решил, че му е време да се обвърже сериозно, а щом Лоренц е решеше нещо, не се отказваше току-така от него. Той беше амбициозен млад адвокат-стажант с конкретни планове за бъдещето и за мен беше като подарък от добрия Господ. Веднага ми стана ясно, че в сравнение с Лоренц Вишневски, Ян Крьолман беше едно нищо.

Сега като се връщам назад, си мисля, че в действителност не е било нужно много, за да се влюбя. Просто аз се влюбвах едва ли не във всеки срещнат, който се появеше на хоризонта.

Лоренц обаче беше първият мъж, който видя у мен не грозното малко патенце, а лебеда. Под негово ръководство захвърлих своите раздърпани дрехи, купих си

плътнo прилепнали тениски, харесах си обувки с високи токчета, номер четиридесет и едно и половина, а най-накрая смених дори очилата с никеловите рамки с цветни контактни лещи. Така променена (три седмици след нашето запознанство у дома в Пелворм ме позна само кучето) Лоренц с гордост ме представи първо на приятелите си, а после и на майка си.

Това, че ме представи официално едва след пълната ми промяна, би трябвало да ме усъмни, но аз бях влюбена. Вече нямаше нужда да свивам раменете си напред и да си тътря краката, тъй като той беше по-висок от мен, дори когато се качвах на висок ток. Най-после един мъж, който да знае какво иска – и то да е точно *мен!* Никак нямаше да е прибързано да напусна квартирата си в общежитието и да се преместя при Лоренц.

Както побързах и да забременея.

Разбира се, не беше предназначено. Когато цикълът ми не дойде, изпаднах в паника. Бременна! Точно сега, когато всичко в живота ми така добре се нареждаше! Лоренц – първият мъж, който ме беше виждал гола – щеше сто процента да ме изхвърли от дома си, родителите ми щяха да ме убият, не можех и да помисля да се покажа в Пелворм. Още в приемната на гинеколога се молах това да се окаже някоя ужасна, дори и нелечима болест, моля те, моля те, обещавам всеки ден да си пия съвестно хапчетата, моля те, нека бъде някоя болест, някоя коварна киста, някоя злокачествена миома, всичко, всичко, само не и бременност.

Молитвата ми не бе чута. Когато видях бебето на ултразвук, бях едновременно и щастлива, че още няма да умирам.

И много се изненадах на реакцията както на Лоренц, така и на родителите ми. Когато Лоренц научи за бременността, не ме изхвърли от дома си, а ми предложи да се оженим. А когато родителите ми научиха за брачното предложение, ни поканиха двамата в Пелворм, за да представят Лоренц на съседите и да обсъдим избора на детска количка.

Около осем месеца по-късно се роди дъщеря на Нели, после Юлиус, и в следващите четиринайсет години всичко вървеше идеално. Зарязах следването, за да се грижа за децата си и се стараех да запълвам живота си с подходящи неща: подходящи книги за подходящи теми, подходящи обувки за подходяща рокля, подходящи места за прекарване на отпуските с подходящи приятели, подходящи ястия за подходящ повод и подходящо общуване с подходяща прислужница. От всички тези неща последното ми беше най-трудно. Изминаха няколко години преди да разбера, че не е разумно да се сприятеляваш с жената, която ти почиства мърсотииите. Стига се дотам, че по цял ден седиш на кафе с новата си „приятелка“, слушаш неприятни истории за брака ѝ и даваш добри съвети, които никога няма да бъдат изпълнени. На раздяла всеки обед даваш на приятелката си договорените пари, за да си свършиш после сама домакинската работа. Странно, че тези приятелства продължават до момента, в който решиш да назначиш някой друг да чисти, за да имаш повече време за семейните проблеми на приятелката. Съпругът ти те определя не без основание като рядко тъпа овца – поне моят случай беше такъв. Но аз бях много млада и абсолютно невежа по тези въпроси (майка ми, разбира се, никога не е имала прислужница) и затова се налагаше да се уча от опита си. Все пак – госпожа Клапко, първата приходяща прислужница, с която не си говорих на „ти“ – чисти, глади и бърше праха у нас вече пет години и благодарение на нея домът ни винаги е толкова чист и подреден, сякаш е излязъл от списание за обзавеждане.

И така, всичко при нас вървеше както трябва. Допреди четири месеца, когато мъжът ми внезапно и неочаквано поиска развод.

Това ми дойде като гръм от ясно небе. Вечерта бе започнала като всички останали: Лоренц беше останал на работа до късно, аз сложих децата да си легнат, без да го дочакат, после претоплих вечерята му и седнах с него на чаша червено вино да си кажем как е минал денят.

И както си говорехме така, той изтърси без всякакво въведение:

– Кони, искам да се разведем.

Малко оставаше да падна от стола.

– Това някаква шега ли е? – попитах аз.

– Разбира се, че не. За такова сериозно нещо човек не може да се шегува – отговори сериозно той.

Втрещих се неразбиращо в него, питайки се коя ли част от филма съм пропуснала. Ало? Някой чува ли ме?

През това време Лоренц ми изложи своите виждания, касаещи моя и неговия живот оттук нататък:

– Разбира се, децата ще останат при теб, затова пък аз ще задържа жилището, само защото ми е близко до съда. Улфи ще се заеме с уреждането на финансовите ни отношения, няма нужда ние да го умуваме, но аз мисля, че би било добре, ако ти и децата живеете в къщата на майка ми. Децата ще имат градина и вие ще разполагате дори с повече място, отколкото тук. Пък и това е домът на родителите ми и някак си не ми се струва правилно да го продавам на чужди хора. Какво мислиш за това, Кони?

Ало? Ало? Продължавах да викам за помощ в космоса. Но никой не отговаряше.

– Кони?

– Хм? – Очевидно бях изпаднала в шок. Сигурно течеше слюнка по брадичката ми или нещо такова. Опитах се да събера отделните частици на това, което казваше Лоренц, но напразно. Преди четири седмици майка му бе умряла на осемдесет и три години от апоплектичен удар. Може би идеите за развод на Лоренц бяха закъсняла реакция на нейната смърт? Опитах се да задействам това, което бе останало от моите познания по психология: Може би имаше нещо като... ааа... едипов... ааа... натиск за раздяла... ааа... посмъртен? Не си спомнях някога да съм чувала нещо такова. Всъщност, имаше само две възможни обяснения. Или Лоренц имаше тумор в мозъка, или...

– Юлиус може да ходи във „Вила Вилекула“, това е детска градина, намираща се само през една улица, мно-

го я хвалят, и броят на невъзпитаните деца на чужденци и живеещи от социални помощи е, така да се каже, сведен до нула – прекъсна Лоренц объркания поток на мислите ми. – Там няма всеки ден да го удрят с лопати по главата, а възпитателките не носят кърпи на главите си. Доста по-добре ще е от това интегративно, алтернативно заведение, в което ходи той сега, не мислиш ли? Нели, разбира се, може да си остане в нейното училище, само дете ще трябва да пътува по-дълго с трамвая. Пък и нали ще порасне: до тамошната гимназия може да се отиде и с колело, а за нея също има само добри отзиви. Но най-добре да я оставим тя да си реши, как мислиш?

Или имаше мозъчен тумор, или...

– Имаш друга ли? – изгърсих аз.

– Моля? – Лоренц ме погледна така, сякаш не съм на себе си. – Откъде ти хрумна пък *това*?

– Да, признай си! – извиках аз. – Иначе защо ще ти хрумне така изведнъж да се развеждаш? Та между нас всичко си е наред.

Лоренц въздъхна.

– Знаех си, че ще е трудно да се говори разумно с теб за това. Ти си толкова емоционална.

Един от двама ни съвсем очевидно бе превъртял. Трескаво се разрових в последните четиринайсет години, за да намеря някакво обяснение на желанието на Лоренц за развод, но не намерих нищо, дори някой по-сериозен семеен скандал. Добре де, прекъснах следването си и никога не се опитах да упражнявам някаква професия, поради което понякога се чувствах зле. Жените сред общия ни кръг от познати умееха не само да намират подходящия подход към подходящата прислужница, но упражняваха и професията си въпреки децата, повечето от тях бяха дори с много престижни професии като инвестиционен консултант, съдия, лекар. Започваш наистина да се чувстваш леко незначителна, когато на някоя вечеря всички започнат да си говорят за ежедневието, за някой напрегнат наказателен процес, за спасения в последната секунда живот на някой пациент или

за разклатения борсов индекс, докато твоят най-голям проблем, който си успяла да разрешиш през деня е отлепянето на дъвка от косата на малката ти дъщеря. Но Лоренц никога не беше изказвал недоволство от това, че съм си вкъщи, винаги е казвал, че печели достатъчно и за двамата и това си беше така. (Още повече, че той е бил единственото дете в семейството с двама бездетни чичовци, които докато бяхме женени един по един се споминаха. Дори да са завещали на някоя фондация по-голямата част от своето имущество, пак оставаха достатъчно ценни книжа, картини и злато за техния единствен племенник и праплеменник.) Освен това, в течение на годините се наблюдаваше колко много бракове от кръга на нашите познати се разтрогнаха, макар че жените бяха толкова свестни и на място. Не, нямаше кой знае какви разминавания между нас, дори сексуалният ни живот си беше напълно нормален. Един или два пъти в седмицата правехме секс, когато децата си легнеха, а това беше много повече, отколкото биха могли да твърдят повечето други двойки с малки деца. Е, бракът ни не е бил лишен и от някои дребни, безобидни спречквания. Като например за това, че предпочитам да нося дамската си чанта „Чибо“, въпреки че Лоренц ми е подарил чанта „Луи Вютон“. Или пък за това, че веднъж преди години съм оставила в коридора коша с пелените на Юлиус, тъкмо когато идваха у нас на вечеря главният прокурор и жена му. Сещах се само за едно единствено нещо, което наистина бе вбесило Лоренц и то беше свързано с новия съсед.

Накратко, излязох да изхвърля боклука и се заключих отвън, това си е класика, позната на всички: Вратата се беше затръшна, а ключът остана в ключалката от вътрешната страна. Вътре задушавах във фурната лазаня със зеленчуци, а Юлиус спеше следобедния си сън. Освен това бях съвсем боса, глупав мой навик. Съседката, която имаше ключ от апартамента ни, за да полива цветята, когато сме в отпуска, не си беше вкъщи, а Нели щеше да се върне от училище чак след два

часа. Понеже лазанята щеше да изгори, набързо реших да позвъня на апартамента над нас, където тъкмо се беше нанесъл един брадат мъж, на неопределена възраст, който все още не се беше представил. За щастие той си беше вкъщи. Трябваше да побързам, тъй като не исках Юлиус да се събуди и да не ме намери вкъщи, ето защо казах бързо, но не и неучтиво:

– Здравейте, казвам се Констанце Вишневски, живея под Вас, за нас ще е удоволствие да ни посетите, но покъсно, когато ще можем да Ви посрещнем подобавашо, може ли да ползвам балкона Ви?

Молбата ми се стори малко странна на брататия, той само погледна озадачено босите ми крака. Но аз не можех да го чакам да се съвземе от смайването си.

– Много Ви е хубаво тук – казах аз, докато се шмугнах покрай него във всекидневната и се учудих на абсолютното отсъствие на мебели там. Само „Bang & Olufsen“ и високи до тавана етажерки за CD-та. – Толкова изчистено.

Тъй като мъжът продължаваше да мълчи, аз отворих вратата на балкона и се покатерих, не без още веднъж най-учтиво да благодаря, след което се качих по обраслата с лютиче тръба от благородна стомана на нашия балкон. Оставаше само да се плъсна вътре: едното крило на прозореца на спалнята беше открехнато, аз ловко се присегнах през пролуката, отворих и другото крило и се промъкнах вътре. Бях горда от себе си: нито лазанята, нито Юлиус бяха пострадали.

Когато вечерта понечих да опиша историята на Лоренц, той вече я знаеше. Брататият току-що го бил пресрещнал на стълбището и му препоръчал едни чудесни психотерапевтични хапчета, които трябвало да взимам. И се оплакал, че наемодателят му не го бил предупредил за мен. Надявал се поне да се споразумее за намаляване на наема. Заради мен! Сякаш бях обществено опасна! Лоренц бил поставен в ужасно неловко положение. Същата вечер той ми каза и обидното изречение, според което аз съм най-зле организираната, неподготвена за

живота съпруга, която познавал. Освен това съм била лекомислена и безотговорна и ходенето боса било селски навик.

Но едва ли причината да иска сега развод е тази, че ходя боса, нали?

– Имаш ли друга? – повторих с отмялял глас.

– Нне! – каза Лоренц с натъртване.

Продължавах да не разбирам и затова започнах да плача, не толкова от мъка, колкото от безсилие. И тъй като вече не можех да спра да плача, Лоренц се принуди най-после да се опита да ми обясни решението си.

Той каза, че чувствата му към мен се били променили, това било всичко. Че връзката ни просто се била изчерпала и че двамата не можем да продължаваме така. И че сме още твърде млади, за да бутаме брак без чувства. И че аз, ако се замисля по-дълбоко, ще стигна до същия извод.

През следващите седмици бях заета с това, да правя усилия да се замисля дълбоко, за да стигна до този извод, докато Лоренц вече активно работеше по пренаредането на своите планове. Щом си навиеше нещо на пръста, връщане назад нямаше. Той обясни на децата, че мама и татко все още много се обичат, но не достатъчно, за да живеят заедно. И че затова татко отсега нататък ще спи в стаята за гости. Но къщата на баба е ужасно тъжна поради пустотата в нея и затова те, деца, заедно с мама, тоест с мен, ще се преместят да живеят там, веднага след като се поправи парното. Тогава къщата отново ще е щастлива, а на татко вече няма да му се налага да спи в гостната. А в градината на баба може да се монтира прекрасна люлка и пясъчен замък, а татко много често ще наминава да ги види. Те също ще могат да идват на гости при татко, когато си пожелаят и всичко ще бъде повече от идеално.

Юлиус така и не разбра за какво става дума, нямаше никакви въпроси и си остана спокоен и ведър както винаги. Но Нели беше на малко повече от четири, по-точно на четиринайсет, и обясненията на Лоренц й

се сториха крайно незадоволителни. Пък и вече не можеше да бъде залъгвана с люлки и пясъчни замъци. Тя обаче най-безцеремонно хвърли вината за цялата каша върху мен.

– Не съм очаквала това от теб – рече тя. – Какво си ми направила?

Нищо. Нищо не бях направила, абсолютно нищо. Или това беше някакво провинение?

– Не искам да се местя в къщата на баба, там е много скучно – извика Нели. – Значи трябва някак си да се помирите с татко.

Хм, де да беше толкова лесно.

– Но ние не сме се карали, съкровище – казах аз и се опитах да звуча успокояващо, разумно и зряло.

– Ами тогава? – извика Нели. – Татко друга ли си има?

– Нне! – казах аз с натъртване, също като Лоренц.

– Но тогава защо той не те обича вече?

Свих рамене.

– Знаеш ли, понякога чувствата могат също да ...

– О, гадост! – извика Нели и започна да реве. – Не искам да се местя в онази бърлога в предградието. Възмутително е, че не правиш нищо, за да попречиш на това. Съсипвате целия ми живот.

Но какво трябваше да направя? Решението на Лоренц не подлежеше на обсъждане. Без да губи време, той бе уведолил за нашия предстоящ развод всички приятели, познати и роднини. Те бяха изненадани едва ли не повече и от мен. Но такива неща се случват и в най-добрите семейства.

Всички бяха много любезни и много неутрални. И макар че неутралното поведение при такива случаи чисто теоретично се счита за коректно, то в дадената ситуация неутралитетът изобщо не беше уместен. Да, мога да кажа дори, че неутралните приятели не са никакви приятели. Ако не беше Труди, щях да се почувствам по-самотна, отколкото изобщо някога съм била.

Труди, която всъщност се казваше Гертруд, беше единствена от обкръжението ми, която не беше „подхо-

дяща“, поне според критериите на Лоренц. Запозанх се с нея в университета, когато две години след раждането на Нели се опитах все пак да продължа образованието си. (Кое то – между другото – така и не направих.) Според Лоренц тя беше откачалка. Труди вярваше в някакви измислени духове и извънземни и във всички ситуации разпознаваше преживявания от своя предишен живот. Беше брилянтна студентка по психология, завърши с най-добър успех семестъра и отхвърли две прекрасни предложения за работа, понеже не успявали да я „докоснат“. Оттогава насам тя завърши няколко неясни, скъпоструващи специализации, които ѝ даваха възможност да открива подземни реки и електромагнитни полета, да укротява развилнели се духове и да анализира аурата на стара автомобилна гума. Независимо от това обаче тя бе наистина добра приятелка, приятелка от този тип, на която можеш да се обадиш и в четири през нощта, ако имаш нужда от помощ.

Труди беше единствената, която не се държеше неутрално. Тя ме прегърна и каза:

– Лоренц е вече стар, Конинце. Сто пъти съм го казвала на нашите познати. Това е криза на средната възраст. Нормално е мъжете на тази възраст да се отделят от семействата си и да заменят жените си с по-млади. Волвото си за Порше кабрио. Точно заради това не съм се омъжила още.

– Но Лоренц няма друга – рекох аз. Пък и волвото си нямаше намерение да сменя.

Труди, изглежда, не вярваше.

– Аз обаче съм почти сигурна. Моето чувство никога не ме е лъгало.

– Той просто не ме обича повече, това е всичко – каза аз. – И като че ли това е още по-лошо.

– Ама че глупак! – Труди обгърна с ръка раменете ми и занарежда всички онези баналности, които гаят ухото в моменти като този. – Той изобщо не те заслушава. Винаги съм смятала, че вие въобще не си подходите. Но ти гледай положително на нещата: когато

в живота се затвори една врата, винаги се отваря друга. Кой знае какво още ти е подготвила съдбата. Забъркаш се в голяма авантюра, не е ли страотно? Щом Лоренц си има друга, и на теб ще ти намерим някой друг. Някой по-добър. Ще е забавно, както и да го погледнеш. Само дето ще е трудно да намерим някой по-висок от теб. Не знам защо, но по тези въпроси съм старомодна. Ако мъжете в днешно време не могат да бъдат по-умни от нас, то поне да ни превъзхождат по ръст. О, ще бъде прекрасно: в средата на трийсетте животът на необвързания предлага неподозирани досега удоволствия.

Но аз изобщо не желяех да живея като необвързана.

– Труди – казах аз с натъртване. – Лоренц си няма друга. Той просто вече не ме обича, а аз не знам защо и това ме побърква. Наистина предпочитам да имаше друга, това поне щеше да е нормално.

Винаги съм си мислела, че за Лоренц семейството е на първо място. Веднага след кариерата. Познавайки го, изобщо недоумявах как така след четиринайсет години иска да ни изпрати в дома на майка си, само защото чувствата му се били „променили“.

Ако Лоренц си нямаше друга, явно наистина страдеше от мозъчен тумор. Това беше единственото логично обяснение и аз се хванах за него като за спасителна сламка.

Но вместо на невролог, Лоренц ходеше при своя приятел и адвокат Улфи Клайншмид, което още повече ме объркваше, тъй като той уреждаше юридически формалностите по раздялата по такъв начин, че аз бях отвсякъде прецакана. Но тъй като не ми се занимаваше с простотии, подписвах всичко, което Улфи ми поднасяше, за да „ускори делото“. Макар че на мен изобщо не ми се искаше делото да се ускорява. Може пък Лоренц да си отиде от тумора още преди развода. Тези болести се развиват доста бързо.

– Напълно здрав съм си – казваше Лоренц. – А ти най-после приеми, че всичко между нас е свършено.

Но аз просто не можех да се пренастроя толкова бързо. Като гледах как Лоренц старателно разчленява

брака ни на съставните му части и как ходи без мен на поканите за вечеря – нашите общи така наречени приятели бяха решили, че Лоренц е по-важният от двамата ни – започнах да се чувствам все по-излишна в дома ни, като нежелан гост. Полека-лека се заех да си прибирам нещата, както и тези на децата, което Нели посрещаше с пристъпи на истерия.

– Моите неща ще останат тук! Така или иначе ще прекарвам повечето време тук. В съборетината на баба ще ходя само за да спя! В нея няма да мога да поканя нито една приятелка, това е повече от ясно. Татко каза, че моята стая винаги ще си остане моята стая.

Аз и без това няхах кой знае какво за опаковане, тъй като реално всичко принадлежеше на Лоренц. Избрано и плащано от него. По въпросите на вкуса винаги се бях придържала към вижданията на Лоренц, не той към моите, това минаваше като червена нишка през нашия брак. Целият апартамент беше с безбожно скъпи, сребристи-сиви кожи, имаше дивани „Ролф Бенц“ с черна кожена дамаска, холна масичка на цената на една малка колà и огромна абстрактна картина, от препродажбата на която можеше да се покрийт разходите по образованието на децата ни.

Само кухненският бюфет от мека дървесина, който бях подарила на Лоренц за сватбата, ярко се открояваше от останалото обзавеждане. Бях го намерила в краевешкия обор на съседа ни в родния ми Пелворм, покрит с много пластове боя. Минаха седмици, докато му сваля боята и го излъскам, а после премахнах от него мириса на обор с ленено масло и етерично органично масло.

Лоренц беше много трогнат, когато му показах шкафа, увит с бяло платно.

Доплака ми се, като си спомних за това. Изобщо много плачех, докато си спомнях разни неща. От многото плач очите ми дни наред не можеха да изсъхнат. Според Труди това беше обезпокоително. Каза, че аурата ми била съвсем отровена и че веднага трябвало да се смъкне, за да се излекувала душата ми. Не искаше и

да чуе за моята теория за мозъчния тумор, наместо това предложи да се нанесе с децата у тях, докато Лоренц поправи парното в къщата на майка си. Но дори и да изключим факта, че Нели изпадна в поредния си истеричен пристъп, когато научи за предложението, идеята не беше добра. Труди живееше с трите си сиамски котки и цял куп – за щастие невидими за нас – духове в малък двустаен апартамент и нямаше никаква представа какво значи да живееш с тийнейджър, малко дете и дълбоко депресирана жена в средата на трийсетте. Ако няха деца, веднага бих приела предложението ѝ. Всяка вечер щяхме да унищожаваме купища бутилки червено вино и да гледаме тъжни видеофилми. Няма нищо по-утешаващо от това, да гледаш, пиян до козирката, как потъва Титаник – мисля, че това действа някак освежаващо. Но заради децата трябваше да остана разумна.

– Хайде де, ела! – навиваше ме самоотвержено Труди. – Ще си прекараме чудесно! Вие тримата ще спите на разтегателния диван във всекидневната, ще си правим енергийни масажи и ароматерапия и пикник пред телевизора и така...

– Не, не – казах аз. – Така и твоите чувства ще се променят към мен и тогава съвсем никой няма да ме обича.

Вместо да се нанесе у Труди, подчинявайки се на здравия разум, аз тръгнах към Пелворм, макар и там да нямаше нито приятелка, която да ме утешава, нито „Титаник“ на видео, нито червено вино. Но ние всяка Коледа прекарвахме в имението на родителите ми и аз се надявах, че за децата животът ще продължи колкото може по-нормално. За лош късмет, по празниците нямаше как да дойдат майстори в къщата на майката на Лоренц и когато Лоренц най-последно намери един, стана ясно, че парното не може вече да се поправи, а трябва да се подмени изцяло. Това означаваше, че се налага да останем още известно време при родителите ми. Само Нели се върна след края на ваканцията къщи, защото беше на училище. Тя беше в изключително добро настроение, когато се сбогуваше с нас, тъй като моите ро-

дители продължаваха да имат същото отношение към момичетата, пък и постоянно се опитваха да втълпят на Нели, че ми е одрала кожата.

– Наистина, съща Констанце на нейната възраст – казваха те. Момичетата не обичат да чуват такива неща. Аз и до днес искам да приличам на майка си колкото се може по-малко. На всичкото отгоре Нели беше намерила мои снимки от конфирмацията – аз като четиринайсетгодишна с отпуснати рамене, очила с никелови рамки и колежански обувки номер четиридесет и едно – и беше избухнала в сълзи.

– Значи аз изглеждам *така*? – ревеше тя.

– О, не, не, съкровище – опитах се да я успокоя аз. – Ти си наследила само хубавите ми черти.

– Къде видя хубави черти? – плачеше тя отчаяна.

Докато дъщеря ми ликуваше, че най-последно ще се върне в Кьолн, на мен и на Юлиус не ни оставаше нищо друго, освен да издържим на Пелворм, докато проклетото парно най-последно бъде подменено.

Все пак на Юлиус му беше добре тук, нали беше момче, а родителите ми обичаха момчетата, а и северноморският въздух се отразяваше добре и на двама ни. Ние събирахме миди на килограм и независимо от времето, прекарвахме дълго навън, не на последно място и за това, да не се пречкаме на родителите ми. Никак не ми беше лесно да бъда толкова дълго време с тях. Те по недвусмислен начин ми бяха дали да разбере колко държат на мен: абсолютно никак. Майка ми не пропускаше ден, без да ми каже поне веднъж:

– Ако поне малко приличаше на нас, щеше досега да си си потърсила работа! През всичките тези години само чакаш наготово! Това не можеше да свърши добре. И ето те тук сега – без мъж и без професия!

– И с един куп гладни дечурлига – гледаше да не останем по-назад и баща ми, сякаш имах поне четиринайсет деца, всички ревящи с цяло гърло за топло ядене.

Нямаше винена изба, в която да потърся утеха, а за собственото производство на майка ми от френско

грозде, което тя събираше от десетилетия, все още не бях достатъчно нещастна. На всичкото отгоре валеше много. Ето защо накрая наистина се зарадвах, когато се обади Лоренц и каза:

– Радвай се: парното е готово, всичко е тип-топ, а Юлиус го уредихме като последна резерва във „Вила Вилеула“! Можете да се приберете у дома.

Оставаше само да каже, че се е излекувал и от мозъчния си тумор и щях да извикам от радост.

Е, в крайна сметка, наистина вече си бяхме вкъщи.

Изгърколих най-големия куфар по каменните стъпала пред къщата и дълбоко въздъгнах. В този миг вратата на кооперацията се отвори и се появи брадатият от апартамента над нас. Щом ме позна, той внезапно се забърза и без да поздрави, мина покрай куфарите и бързо се отдалечи.

– Беше ми приятно да се видим отново – казах аз, но тогава брадатият хукна да бяга така, сякаш зад него беше някой луд с изваден нож в ръка. Сигурно си мислеше, че съм избягала от лудницата, в която съм била през последните седем седмици. Въпреки че този път бях с обувки, при това „Гучи“.

– Искам да си легна – каза Юлиус. Той беше ужасно блед и аз опитах бързо да отключая входната врата, но ключът заяждаше.

Позвъних.

– Да, моля? – Беше гласът на Нели, който прозвуча доста сърдито по домофона.

– Нели, миличка, ние сме – изчуруликах аз. – Но нещо не можем да се оправим с ключалката, трябва някой да слезе и да ни отвори.

Сега по домофона прозвуча гласът на този, който все още беше мой съпруг.

– Чакай, ей сега приключваме.

– Приключват с какво?

Но по линията се чу само изпращяване.

– Ей сега ще влезем на топло – казах на Юлиус. – Ти беше много смел. После ще ти разкажа историята

за Златната къдрица, как веднъж пътувал във влак и му станало лошо.

Чух стъпки по стълбището, после Лоренц отвори вратата, здрав и бодър. Изглеждаше дори по-добре от преди, някак си загорял. Сега вече моята теория за мозъчния тумор съвсем се срути. Този човек не беше болен!

Все пак той ми се усмихна. Горедолу толкова сърдечно, колкото се усмихва човек на продавач на прахосмукачки, цъфнал пред вратата му.

– Чудесно, че сте толкова точни. Значи можем веднага да тръгваме.

Да тръгваме? Къде? А, явно пак не му се ядеше готвено.

– Виж, ако искаш да ходим в Макдоналдс – Юлиус оповръща почти целия Кьолн – рекох аз.

– Моля? – сбърчи чело Лоренц. Той коленичи и прегърна Юлиус, но после веднага го отблъсна от себе си с две ръце. – Само да не ме заразиш, малкия. Нямам *никаква* нужда сега от стомашно-чревни проблеми.

– Това е само „богатата на витамин С“ напитка на госпожа Майер – каза Юлиус.

На стълбата зад Лоренц се появи Нели, натоварена като малко магаре с раница, пътна чанта и нещо, което приличаше на увити чаршафи. Когато видях луничавата муцунка на своето дългокрако, с огромни стъпала дете, очите ми се напълниха със сълзи. Не я бях виждала от пет седмици. Никога не се бяхме разделяли за толкова дълго време. Толкова ми беше мъчно за нея, че ѝ се обаждах по два пъти на ден по телефона. (От мобилния телефон, понеже моите родители използваша телефона само ако е *изключително* належащо. Както и по празниците и рождените дни, по икономичната тарифа.) За съжаление, силно подозирах, че затъжването е едностранно. За Нели щеше да е достатъчно, ако ограничех обажданията си до веднъж на две седмици, като реално можеше да мине и без тях.

Все едно. Аз прегърнах порасналото си момиче толкова силно, че чаршафът ѝ падна на земята, заедно с плюшеното магаре с нагрисаните уши.

– Е, добре ли прекара при татко?

– Мамо, не ми крещи в ухото. – Нели се измъкна от прегръдката ми. – Ей, Юли. Не сме се виждали отдавна.

Юлиус погледна със светнали очи към Нели.

– Нели, аз повърнах три пъти. Веднъж във влака, веднъж в един кош за хартия и веднъж върху палтото на един човек.

– Да, и сигурно за това скоро ще ни обявят за издирване – казах аз и вдигнах плюшеното магаре от земята. – Но какво трябваше да направя? Не можех да запиша нашия адрес на този дъртак, защото иначе влакът щеше да тръгне без нас. Боже, колко бе ядосан.

Юлиус кимна.

– Тати? Какво значи смахнато, отнесено женище?

– Сигурно човекът е имал предвид майка ти – каза Лоренц. Погледът на Хайнрих Лоренц не оставяше място за съмнение, че бе казал това от дъното на душата си. – Но сега трябва да тръгваме. Хайде в колата и право към новото ви жилище.

– *Сега?* – попитах изумено аз. – Лоренц, вече е тъмно, а аз съм се домъкнала от централна гара дотук премаляла от глад и жажда, с тежаш тонове куфар и повръщащо дете ...

– Затова мисля, че за всички ни ще е най-добре да не губим време с преместването – каза Лоренц, хвърли многозначителен поглед на Юлиус и заключи входната врата след себе си. – Макар че, преместване е силно казано. Там има всичко, от което имате нужда. Само обитателите още ги няма. – На това място той весело се засмя.

Идеше ми да го заудрям с плюшеното магаре на Нели.

– Татко бърза да ни изгони – каза Нели. – Замалко не ме изрита по стълбите.

– Колко мило – рекох аз. Ах, защо просто не си останах във влака и не продължих с Майерови с *й* в средата за Офенбах до Франкфот. Можеше и да ни осиновят, ако ги бяхме помолили мило.

– Не преувеличавай, Нели – каза Лоренц. – Не знам защо в момента водим този спор. Утре трябва да се за-

нимая с купища документи и нямам време да ви закарам, така че тръгвайте, не се мотайте тук, нали Юлиус трябва да си легне.

– А аз трябва да отида до тоалетната – казах аз и мушнах отново ключа в ключалката.

– След двайсет минути можеш да отидеш в тоалетната на майка ми – искам да кажа, в *твоята* тоалетна – каза Лоренц и се усмихна нервно.

Може би Лоренц тепърва свикваше, както и аз: „Тоалетната на майка ми“ сега се бе превърнала в тоалетната на Констанце, което беше нотариално уредено.

Въпреки това:

– Но аз трябва да отида *сега* – казах аз. Лоренц доста странно бързаше да започне новия си, несемеен живот. Излиза, че неговото бивше семейство не може вече да използва дори тоалетната му. – Ключът заяжда... – Внезапно онемях от подозрението, което ми мина през главата. Погледнах недоумяващо Лоренц: – Ти да не би... – нали не си сменил ключалката?

– Смених я. – Лоренц погледна припряно часовника на ръката си.

– Но – хей! – Просто умът ми не го побираше. Този човек сменяше ключалката, сякаш аз бях престъпник, от който човек трябва да се пази! – Смяташ ли, че е достатъчно да смениш ключалката на *входната врата*? Имам предвид, *ако* ми хрумне да задигна *Ni-Fi* уредбата ти, докато ти си на работа. Или – тази идея сега ми дойде на ум – да дойда да те удуша с възглавница, докато спиш!

Лоренц изглеждаше отегчен от моето разтакаване. Заплахите ми не го трогнаха.

– Кони, можем ли да тръгваме вече? Юлиус трепери.

В този момент замалко да изпадна и аз като Нели в пристъп на истерия и да направя на улицата ужасна сцена на Лоренц, само че ужасните сцени не ми се удаваха. Ето защо само повторих малко по-настойчиво, че трябва спешно да отида до тоалетната, независимо колко бърза той.

Лоренц се съгласи с въздишка. Той пхна в ръката на Нели ключовете на колата и ѝ каза да отидат с Юлиус в подземния гараж и да ни чакат в колата.

– Можеш и да сложиш колана на Юлиус – каза той. – Идваме след пет минути.

Очевидно не желаше да ме пусне в апартамента без надзор.

– Страхуваш се да не пикая на килима ли? – попитах раздразнено, докато се изкачвахме по стълбите. – Или си мислиш, че ще пхна незабелязано под якето си своята скъпоценна холна масичка и ще се измъкна с нея от апартамента?

– Искам само да побързаш – каза Лоренц. – Познавам те! – Той отвори входната врата. Аха, значи ме познавал! Едва не се засмях. Подчертано бавно се затърсих по коридора. Вместо в банята, завих към всекидневната и трапезарията и се огледах. Точно както очаквах: беше така, сякаш никога не съм живяла тук. Нито следа от мен. Не се виждаше и петното от червено вино, което бях направила на килима, преди да отпътувам за Пелворм.

Лоренц ме последва с въздишка.

– А къде е кухненският бюфет? – попитах аз, само за да му дам още една причина да въздъхне.

– Как къде! В къщата на майка ми заедно с другите твои неща. Аа, в *твоята* къща!

– Но той е твой – рекох аз. – Подарих ти го за сватбата!

Лоренц въздъхна. После рече:

– Помислих си, че може да си го искаш обратно.

– Искаш да изхвърлиш всичко, което ти напомня за мен, така ли?

Лоренц не отговори. Само завъртя неспокойно връзката ключове в ръката си.

– Ей, какво стана със сладкодумните ти приказки, че ще си останем приятели! Ти-ти-ти не можеш да живееш под един покрив дори с моя шкаф! – Гласът ми звучеше малко остро и аз започнах да заеквам, както винаги, когато бях развълнувана.

– Върви да пикаеш най-после – каза Лоренц.

– Аха, а после да надникнеш и там? Сериозно, Лоренц, можеш да изхвърлиш кухненския бюфет или да смениш ключалката, но *аз* винаги ще бъда част от твоя живот. – Още малко и щях да изгърся класиката в жанра: „Винаги ще бъда майка на децата ти!“ Но преди да задълбая по въпроса, щеше да е по-добре да отида до тоалетната. На Лоренц обаче въобще не му пукаше какво мисля. Той зачака точно пред вратата, вероятно за да ми попречи да отмъкна скъпоценната дизайнерска четка за тоалетната.

Ама че недостоен завършек на един брак.

– Това, с кухненския бюфет, е толкова дребнаво! Не го очаквах от теб – казах аз, когато отново излязох от банята. Опитах се да звуча твърдо, но заекването ми ми попречи: – Какво ще правиш с нашите о-о-общи снимки? Ще ме изрежеш ли от тях?

Лоренц ме погледна леко съчувствено.

– Случайно да ти е дошло наум, че съм върнал бюфета, защото не подхожда на обзавеждането ми?

Ооо, наистина не се бях сетила за това.

– А колкото до снимките: изпратил съм ти всички албуми в къщата на майка ми. Ааа, в *твоята* къща, имам предвид.

Това поне бе справедливо. В крайна сметка, всички снимки съм си ги лепила аз.

– Е, готови ли сме вече? Децата чакат! – Лоренц буквално ме избута по стълбите.

Когато той заключи входната врата, вече аз бях тази, която въздъхна.

СЪЮЗ НА МАЙКИТЕ квартал „Буболечка“

*Добре дошли във форума на
Съюза на майките от квартал „Буболечка“*

Ние сме организация от весели, открити
и толерантни жени, обединени главно
от едно: удоволствието да бъдеш майка.

Независимо дали сте карьеристка
или „само“ домакиня:

Тук обсъждаме важни теми, касаещи
модерната жена и майка и на драго сърце
взаимно си помагаме.

ДОСТЪП ДО ФОРУМА
САМО ЗА ЧЛЕНОВЕ

НАЧАЛО

ВХОД

РЕГИСТРАЦИЯ

СЪОБЩЕНИЯ

26 февруари, 16:53

Току-що научих, че Марлон не може да тръгне по-рано на детска градина. В последната минута мястото било заето от едно момче, което е отскоро в нашия квартал и има самотна майка. Госпожа Зибек е на мнение, че това е достатъчна причина момчето да пререди Марлон. На следващата родителска среща трябва обезателно да разгледаме условията за разпределяне на местата и евентуално да ги променим. Аз мисля, че братята и сестрите на деца от градината трябва да имат предимство пред новопристигналите деца. Очевидно госпожа Зибек не е наясно, че в крайна сметка дължи директорското си място на нашите лични препоръки. Също толкова бързо тя би могла и да

го загуби, нали така, мами? Другото, което е, за нашия курс по английски трябва да се запише още едно дете, за да може той да стартира. То трябва да бъде между три и пет години и да подхожда на личностния профил на нашите деца. Така че, питайте, моля, познатите си дали някое дете проявява интерес. Копия на статията за насърчаване на ранното чуждоезиково обучение и теорията за времево фиксираните възможности можете да си вземете от мен. Но аз мисля, че всички, чиито деца през януари са били на курса по гръцки, игри и готвене, разбират необходимостта и важността на насърчаването на ранното чуждоезиково обучение за децата, така че и без статията могат да бъдат убедителни. Вярно, че курсът не е много ентин, но в края на краищата, щом е за децата ни, нищо не е прекалено скъпо.

Само да припомня, както и да кажа на всички, които вчера не бяха на срещата на карнавалния комитет: след продължителна дискусия решихме да не използваме розови домакински ръкавици за виметата на кравешките костюми. Според някои от нас това е просто неприлично. Така че, моля, махнете ги, ако случайно сте ги направили. Докъде стигнахме с уреждането на въпроса с лакомствата? Времето започва да ни притиска. А какво става с флага за празничната кола, Гити? Все не мога да се свържа с теб по телефона.

Фрауке

26 февруари, 17:28

Съжалявам, че не успяваме да се чуем, но предполагам, че татко по цял ден виси на телефона във връзка с делото. Тормозът, който ни причинява котката на съседите, просто не се търпи повече. Страхуваме се, че отново ще има котенца! Не се тревожи заради мястото в детската градина,

мамо Фрауке. Нали Марлон наскоро стана на три и през лятото без друго ще го вземат в градината. Пък и засега ходи на две неща, английски и карате за деца, това му е напълно достатъчно. А можеш да го запишеш и на курс по рисуване върху коприна, който ще предложи през май за малки деца и техните майки по програмата за семейно образование. За съжаление, досега още никой не се е записал. Знамето за карнавалното шествие се оказва доста трудоемко, едва снощи го приключих. „Силата на мама дава на децата мощ голяма!“ – с избродирани над две хиляди различни по цвят кръстчета на бял фон. Относно лакомствата: моята майка опече четиринайсет тави с кекчета с мюсли, любимите кекчета на Мари-Антоанете. Децата от улицата много ще ги харесат.

И още една добра новина: Естер Мюлер-Шмербек много искала да запише своята Мелизанде в игровата група по английски, но за жалост Мелизанде ходела всеки вторник в цирковата група на д-р Хамерс. Не може ли да изместим групата по английски в сряда следобед, разбира се, възможно най-рано, тъй като Мари-Антоанете трябва да ходи на пиано в седемнайсет часа? Може пък Естер да прояви интерес към евентуално включване в Съюза на майките.

мама Гити

26 февруари, 18:58

Исключено е да бъде в сряда, тъй като тогава нашите мишлета ходят по програмата за ранно насърчаване на музикалността на децата, респ. на уроци по балет, единственият ни свободен следобед е петък, а и така и би трябвало да си остане, понеже всички знаем, че претоварването е също толкова вредно, колкото и недостатъчното натоварване. Сега ще ви копна тук още веднъж ста-

тията на проф. Елерман относно планирането на времето на малките деца. Освен това, не съм много сигурна, че госпожа Мюлер-Шмербек наистина е подходяща да стане една от нас. Доколкото знам, тя е омъжена за трети път (да ѝ се чуди човек как успява да си намира мъже с този дебел задник). Ако наистина проявява интерес към курса по английски, защо просто не отпише Мелизанде от цирковата група? Не разбирам защо тази несериозна, безработна историчка на изкуствата Хамерс изобщо ни навира нейните съмнителни от педагогическа гледна точка циркови курсове, и то при разкритията, които направихме в списанието на детската градина, че тя не е доктор нито по медицина, нито по педагогика. Трябва да обмислим дали при тези обстоятелства изобщо да каним госпожа М.-Шм. на пробен следобед.

Гити, по-правилно е да се каже „не се тревожи за мястото в детската градина“. Думата „заради“ предполага нежелано наличие на нещо, а не нежелана липса на такова.

Съжалявам за мястото в детската градина на Марлон, Фрауке, и на мен решението на госпожа Зибек ми се струва несериозно и ще те подкрепя за това на следващата родителска среща. Просто не е редно самотните родители в нашето общество да бъдат третирани като привилегирани. Така все едно ги награждаваме за това, че са се отказали от брака. (Това не се отнася за теб, Гити, все пак, ти никога не си била омъжена, това е съвсем друго. Ти не си виновна, че създателят на Мари-Антоанете си е бил камшика.)

И сега пак за нашето карнавално шествие в неделя. Благодарение на търговските връзки на моя мъж получих гратис четиристотин и петдесет кофички айран от мандрата. Мисля, че това лакомство отговаря в по-голяма степен на нашия статут

и принципи, отколкото да раздаваме сладкиши или изсъхнали кексчета. Освен това, ще подхожда на нашите кравешки костюми.!

За всички, които държат на фигурата си и ходят на фитнес: ние с Фрауке започваме да бягаме всяка сутрин в пет и половина. Ако някой иска да се присъедини: сборен пункт пред дома на Фрауке – не звънете, децата и съпругът по това време още спят. Да не забравите и отразителите.

Сабине

26 февруари, 19:31

Аз определено съм против приемането на Мюлер-Шмербек в нашия съюз на майките, въпреки че нашата Софи, за жалост, харесва Мелизанде. Ние искаме нашите деца да се срещат колкото се може повече с деца, от които могат да научат нещо, а Мелизанде е твърде изостанала в развитието си за своите четири години. За разлика от Софи, тя все още трудно се оправя в броенето от 1 до 100. Когато веднъж ги изпитах с желирани мечета (тип: без захар, без желатин и сепаратори, от аптеката, според екотеста „много добри“), тя пропусна 14 и спря да брои на „двайсет и десет“. Пък и поради неспокойния брак на майка си изглежда има психични проблеми. Тя дори се изпишка на пързалката на Софи и на килима в нейната стая. Някой знае ли начин за премахване на миризма на урина от килима? С парфюм не се получава.

А сега до всички, които са били озадачени, че на последната среща на клуба не пих алкохол: даааа, познахте! В края на октомври Софи ще си има братче или сестриче. Не е планирано, но е желано. Само ме е яд, че продадох по ебайу бебешкото креватче на Софи.

Соня

26 февруари, 19:48

Соня, скъпа, добре дошла в клуба на кръглите тумбаци! Супер много ме зарадва! В коя седмица си? И на теб ли ти е така лошо? Ние с моето бръмбарче сме много щастливи, че ще можем да правим всичко заедно: гимнастика за бременни, плуване, подготовка за раждането, обзавеждане на бебешката стая, Пражката програма за родители и деца, курса по кърмене – супер! супер! супер! Трябва НЕПРЕМЕННО да направим и една повръщаща закуска: първо ще закусим заедно, а после заедно ще повърнем! Хихи.

мама Елън

P.S. Относно госпожа Зибек: Още от самото начало бях на мнение, че жена, която дори няма деца, не може да е кой знае колко квалифицирана, за да работи като възпитателка.

27 февруари, 10:14

Сърдечни поздравления, Соня. По-добре късно, отколкото никога! Всички ние вече бяхме започнали да се притесняваме, че горката Софи ще си остане сама. Дано този път да бъде момче! Момчетата са толкова трудни! Особено като влязат в пубертета. Може ли някой да ми посочи някоя добра козметичка за моята нещастна Лаура-Кристин? Бях ѝ купила по ебайу увеличително огледало и парна баня за лицето, но за жалост тя не ги използва.

Фрауке

2.

– Хайде! Ставай! Мобилният ми телефон все още няма обхват! Това е цяла катастрофа!

Някой грубо ме разтърсваше за ръката.

– Катастрофа? – попитах аз и стреснато се изправих в леглото. Погледнах право към един огромен, махагонов скрин, върху който падаше ужасната светлина на една петдесетгодишна лампа на тавана с три абажура. Катастрофа значи. – Къде съм?

– В най-лошия си кошмар – изкрещя пронизително Нели. Тя беше тази, която ме бе разбудила. – В къщата на баба Вилма.

А, да, сега си спомних. Днес беше първият ден от моя нов живот. Първият ми ден като самотна майка и стопанка. Не започваше никак добре.

– Това вече не е къщата на баба Вилма – рекох аз. – Това е вече *нашата* къща. – Хвърлих поглед върху будилника на баба Вилма, който от двайсет години стоеше на нощното шкафче на баба Вилма и беше в кутия от махагон. Нощните шкафчета също бяха от махагон и покрити със стъкло. Беше малко след шест. – Миличка, днес е последният ден от карнавала, можем да си отспим.

– Но моят телефон не работи! – изхленчи Нели. – Не мога да спя тук. Тук е ужасно. Зловещо е. Много, много по-лошо, отколкото предполагах.

За съжаление, тя имаше право. Когато Лоренц каза, че къщата е готова, си мислех, че вещите на майка му са изнесени, а нашите вещи – подредени, както по принцип е прието да се прави. Но в действителност

Лоренц само беше струпал нещата ни при другите неща. Резултатът беше плачевен, както можахме да установим при първата обиколка на новото ни жилище. Във всяко помещение Нели надаваше писък, а Юлиус се стрелваше да повръща в тоалетната. Не случайно Лоренц ни бе оставил пред входната врата и после мигом се беше изпарил.

– Сега това е вашият дом – беше казал той и бе раздал на всички, с изключение на мен, по целувка за довиждане. После беше потеглил обратно, към собствения си изискано подреден дом, който вече принадлежеше само на него.

А тук всичко си беше абсолютно същото, както когато баба Вилма беше жива, сякаш времето просто беше спряло. Оставаше само тя да ни посрещне от кухнята, с боядисаната си в синьо коса, с кухненска престилка върху неделния костюм и деликатния малинов аромат.

Вкусът на баба Вилма беше – е, беше махагон. Масивен махагон и махагон като фурнир и полирован. Някои мебели бяха толкова огромни, че не можеха да минат през никоя врата. Вероятно къщата се е строяла около тях, друго обяснение не виждах. От облицования с махагонова ламперия коридор с махагонови гардероби и махагонова масичка за телефон се минаваше надясно в една голяма всекидневна, в която буквално се сблъскаваш с висока до тавана махагонова стена с шкафове и два махагонови бюфета. Махагоновата холна масичка великолепно хармонираше на кафявия кожен староанглийски диван върху изтъкания предимно в кафяво персийски килим, който пък беше в тон с кафявите кадифени завеси. Бюфетите бяха толкова огромни, че можеха да се пригодят за клетки на малки животинки, ако вратичките се заменяха с мрежи. Имаше достатъчно място за зайци или купища морски свинчета, та дори за малки козички. Само радиаторите на парното се открояваха като немахагонови.

Кухнята, за която се завиваше наляво от коридора, беше тясно помещение, снабдено до тавана с махаго-

нови шкафове, имаше и едно прозорче към столовата с махагонова каса, отвъд което се намираще трапезарията, където до задължителните махагонови бюфети, тип клетки, се мъдреше нашият стар кухненски бюфет от мека дървесина. Имаше голяма маса за хранене от полиран махагон с подходящите махагонови столове с възглавнички в кафяво-бежово-светлосиньо в същия десен като на завесите на прозореца. Най-странното в това помещение беше лампата на тавана, която също беше от махагон. От трапезарията се излизаше в зимна градина, която в момента представляваше нещо като гробище за цветя, тъй като откакто беше починала баба Вилма, никой не бе поливал цветята ѝ. Все пак градинската мебел тук не беше от махагон, а от ратан. Но за това пък пианото отново си беше в махагон.

Плочките в просторната баня за гости също бяха с цвят на а̀о, а върхът на всичко беше специално подбраната в тон с тях тоалетна хартия, която Юлиус сложи на главата си, след като приключи с повръщането.

– Мисля, че и аз ще повърна – каза Нели.

Аз също.

– Мислех, че татко ви е изпразнил къщата – казах аз, въртейки рулото тоалетна хартия в ръце. На него бяха отпечатани жълти цветчета, баба Вилма трябва да ги е пазила още от седемдесетте години.

– Ами уж щеше – рече Нели почти разплакана. – Беше приготвил няколко кашона в гостната у нас. Мислех, че е дарил тези грозни мебели на Червения кръст или нещо такова.

– Хм, това не става така лесно. Като гледам, само кран може да измъкне повечето от тях оттук – казах замислено аз. – Може би за целта трябва да се бутне и някоя външна стена. Пък и за какво са му на Червения кръст?

– Да ги изгори – хленчеше Нели. – Все някъде студуват бедни хора и спешно се нуждаят от дърва за огрев!

По времето на баба Вилма никога не бяхме се качвали на горния етаж, но сега, след като го видяхме, разбрахме, че напразно сме се надявали там да изглежда

малко по-добре. В така нареченото шивашко ателие на баба Вилма, Лоренц беше донесъл мебелите на Юлиус – кошчето, скрина, гардероба с лампички, килима за игра и единайсет кутии с играчки Икеа с червен капак. Всичко това никак не се връзваше с шевната маса на баба Вилма и високата до тавана стена от шкафове, и двете в махагон. На мястото на останалите в паметта ми масленозелени кадифени пердета, Лоренц беше окачил небесносините пердета на облачета от старата стая на Юлиус, които бяха доста по-дълги, но които придаваха весела нотка на фона на масленозелените килими и стени в същия цвят.

– Бърлога за чудовища – мърмореше Нели.

Юлиус обаче се зарадва. Той все още беше с рулото тоалетна хартия върху главата и засия, когато видя играчките си. Доброто му настроение не можеше да се развали току-така.

В новата стая на Нели, бившата гостна на баба Вилма, имаше настилка в неутрално сиво и един гардероб, който по изключение не беше от махагон, а от шперплат с пожълтял боров фурнир, също както и скринът и малкото легло. Това бяха останки от юношеската стая на Лоренц и по тях дори имаше лепенки от осемдесетте години. На стената бе окачен плакат на АББА.

Нели хвърли вещите си на леглото и изпадна в истеричен пристъп:

– Няма да остана тук! Това е прекалено! Никой не може да иска това от мен! Искам да се върнем при татко!

И аз, помислих си аз, но не казах нищо. Пък и реално не ми се връщаше при татко, та нали татко беше виновен за всичко. Татко беше кучи син. Тази къща ни идваше в повече. Такава обстановка човек не пожелава и на най-върлия си враг.

Когато видях спалнята, в която Лоренц беше хвърлил спалното ми бельо, разбрах, че няма да мога да мигна в нея. На дрезгавата светлина, идваща от полилея, ми се стори, че баба Вилма злорадо ми намигва от трикрилото махагоново огледало.

– Виж, мамо, тук можеш да повръщаш и върху стената – каза Нели, за да ме ободри. – Във всеки случай нищо няма да ѝ стане.

Това преля чашата на търпението ми.

– Тази къща няма добра карма – промърморих на себе си, докато набирах Труди. Най-добре да приема предложението ѝ поне за тази вечер и да се настая в нейната всекидневна. А утре тя да подложи къщата на щателно прогонване на всички домашни духове и най-вече на този, на баба Вилма.

Но Труди не отговаряше. Телефонният ѝ секретар съобщи, че докато трае карнавалът тя ще бъде на езерото Гарда на семинар за разширяване на мирогледа. Тази Труди винаги подбираше красиви места за шантавите си курсове.

Излиза, че нямаше на кого да се обадя. За хотел определено няхах пари.

– Има ли още гладни? – попитах аз.

– Не, благодаря, на мен вече ми е лошо – рече Нели и се втурна обратно в стаята си, където се хвърли с плач на леглото.

Ние с Юлиус се редувахме да я галим.

– Сега най-напред ще се наспим – рекох аз. Да се настроим позитивно, дето се казва. Поне така казваше Труди. – А утре ще говорим с татко ви. Сигурна съм, че тук ще ни бъде добре. – Малко се изчервих при тази лъжа. – Само малко пари от татко ви и да видите в какъв палат ще се превърне това нещо. Обещавам!

Нели изхлипа недоверчиво.

Юлиус беше намерил и отворил един капак в шперплата.

– Нели, виж, имаш си и телевизор – каза той въодушевено.

– Да, ама е чернобял – проплака Нели и гневно добави: – Толкова е подло от ваша страна да се разведете и аз да бъда принудена да живея в тази дупка.

– Радиодупка – казах аз. – Като се замислиш, това дори е хубаво. – Без електросмог и такива работи. Труди ще бъде очарована от толкова позитивна енергия.

Сега ще ви разкажа приказка за лека нощ. За Златната къдрица и новата къща. Ще видите: на дневна светлина всичко ще изглежда съвсем различно.

Но и това се оказа лъжа. На дневна светлина всичко изглеждаше още по-отвратително. Банята на горния етаж беше в жълто и кафяво, съчетани по такъв безумен начин, че човек получаваше мигрена, още докато си мие зъбите.

– Ей сега ще се обадя на татко и му казвам да ме взема! – извика Нели за десети път през последните шест часа. Тя се беше опитала да прати SMS на всичките си приятелки, но телефонът ѝ нямаше обхват дори в градината, което я довеждаше до почти нетърпими пристъпи на лудост. В паузите от стаята ѝ загърмяваше оглушителна музика.

В кухнята се опитах да приготвя закуска, но Лоренц беше размразил и хладилника, без да го зареди отново. Нямаше дори и кафе. Намерих само една кутия ментов чай и попарих малко в една огромна кана. Поне на Юлиус постенето нямаше да навреди.

– Веднага щом отворят магазините, ще си купим всичко, което ни е необходимо – обещах аз.

– Но аз умирам от глад – каза Юлиус, който отново бе загубил настроението си.

– То и аз огладнях – измрънка Нели. – Защо не помисли по-рано какво ще ни дадеш да ядем, мащеха такава?

Защото до вчера вечерта аз, мащехата, дори не подозирах, че тази сутрин ще се събудя в кошмар от махагон с празен хладилник.

Най-после се развидели. Но и дневната светлина не допринесе за по-добрия вид на обзавеждането.

– Окей – казах аз, когато усетих, че хленченето на Нели ще ме побърка. – Можеш да се обадиш на баща си. – Яд ме беше, че не ѝ бях разрешила да го вдигне още в шест часа в леглото. Но дълбоко у мен се беше загнездила онази вежливост, която не ми позволяваше да будя татко в неделя и по празниците.

Изглежда Лоренц беше отказал да вземе Нели, тъй като тя почти веднага захвърли облицованата в брокат

слушалка на баба Вилма върху телефонната масичка и извика:

– Не, ще говориш с мама! Мамо! Татко иска да говори с теб! – Тя яростно се втурна нагоре по махагоновата стълба, водеща към нейната стая и така затръшна вратата след себе си, че цялата къща се разтреса.

Имах подозрението, че Лоренц изобщо не бе поискал да говори с мен.

– Какво ти става! – нахвърли се той срещу мен. – Какви са тези работи. Няма и дванайсет часа, откакто сте се преместили и Нели вече иска да се връща при мен!

– Точно така! – казах аз. – Наследила е твоя изтънчен вкус и няма как да не получи алергия от обзавеждането на баба Вилма. Твоите лепенки също не ѝ се сториха стилни. Между другото нямах представа, че си проявявал такава нетърпимост към атомните електроцентрали.

– Сега къщата е твоя и можеш да променяш каквото не ти харесва – рече Лоренц. – В това число и моите лепенки. Оооооо, да!

– О, не! – казах аз. – Що за ад си сътворил през всички тези седмици, Лоренц? Махагона ли полира? Дори хладилникът не беше пълен! За разлика от гардероба на баба Вилма. И шкафа с грамофонните плочи. Оперни арии за тенори и баритони от седемдесетте години. Прекрасно, няма що.

Лоренц мълчеше.

– Лоренц, там ли си още?

– Да, но не за дълго! – стори ми се, че говори с пълна уста. – Ти беше тази, която вдигна гълъбите и отиде при родителите си, така че не можеш да ме обвиняваш мен за обзавеждането.

Хаха, мога и още как!

– Лоренц, ти обеща да ни обзаведеш къщата. Да се обзаведе означава да се направи годна за живеене. А ти само си струпал вехториите и всичко, което не желаеш в предишния ни дом, при вехториите на майка ти.

Лоренц шумно примлясна.

– Ама какво правиш? Лоренц?

– Има ли още?

– Защо не изпразни къщата, както обеща?

– Изнесох купища кашони от там, можеш да питаш Нели! – каза Лоренц. Сега звучеше някак съскащо.

– О, да, вярвам ти – изсъсках в отговор аз. – Кашони с пари в брой, бижута, майсенски порцелан и оригинални издания с кожени подвързии! Оставил си само боклуците, които за нищо не стават.

– Защото си помислих, че някои неща могат да са ти от полза – каза Лоренц. – Извинявай, задето съм искал да те улесня.

– О, колко мило, благодаря! Къде ще намериш в днешно време толкова скъпи чорапи и шапки от норка!

Лоренц само изсумтя.

– Лоренц, ама какво правиш наистина?

– Стоя на велотренажора, ако нямаш нищо против, и бих предпочел да приключим разговора. Още! Още!

– И в крайна сметка? Да приключваме или да продължаваме? – попитах объркано аз.

– Боже Господи, Кони, докато ти си почиваше на Пелворм, аз се скъсах от търчане тук – наглеждах монтьорите, оправях се с домакинството, грижех се за дъщеря ти и – последно, но не на последно място – работех по осемдесет часа на седмица. Не мислиш ли, че сега е твой ред да се поразмърдаш и да спретнеш една чанта за Червения кръст с дрехите на майка ми? Вземи, че порасни най-накрая!

Опитах се да си поема дълбоко въздух и наум да преброя до десет, докато Лоренц по всяка вероятност гонеше нови рекорди по ергометъра.

– Поне за децата си не помисли ли? Не се ли боиш, че техният вкус може да се развали, ако трябва да живеят в такава среда? Къщата е така претъпкана, че практически е негодна за живеене. Трябват ми спешно пари за ремонт, а сметката ми, както вероятно ти е известно, се е озъбила празна. Аз разбира се, нямам и представа от цените, но мисля, че с петдесет хиляди евро ще прид-

вижим нещата донякъде. Трябва да сменим плочките на баните и да си купим нови санитарни принадлежности.

Чувах шумното дишане на Лоренц.

– Лоренц? Защо не казваш нищо? Да не си докараш инфаркт на колелото?

– Сега, нека да сме наясно, Кони. От мен няма да получиш нито цент! Къщата е в безупречно състояние, майка ми ѝ беше направила цялостен ремонт едва преди пет години, да, да, включително и на външната мазилка. О, да! А сега има вече и съвсем ново парно! Имаш работеща пералня, сушилня, кухня с всякакви такъми, да, точно така, да, открита камина и сто и петдесет напълно обзаведени квадратни метра. – Сега Лоренц звучеше някак странно, хем ядосано, хем щастливо. Сякаш изобщо не беше той. Многобройните да-та и о-та също ми бяха странни, вероятно това беше някакъв прокурорски трик за объркване на събеседника. Едно обаче си беше същото: Лоренц не бе изгубил способността си да върти и суче, но накрая да срази противника си. – Предполагам, че не всичко е по твой вкус – при което се въздържа да уточня, че реално не притежаваш много, оооо да, – но ако обзавеждането не ти харесва, чувствай се напълно свободна да го смениш. Да! Да!

– Ха! А как? – Не бях нито вилков електрокар, нито торба с пясък за разбиване на стени. Аз бях само една шейсеткилограмова жена, а тук нито една мебел не тежеше по-малко от един тон! – Лоренц, така не може! Къщата трябва да се ремонтира, нужни са ми пари, при това бързо, тъй като в противен случай няма да мога да напълня дори хладилника.

Отговорът на Лоренц беше само една въздишка.

– А защо, уважаема, си мислиш, че аз имам грижата за пълненето на *твоята* сметка и *твоя* хладилник?

Добре де, а кой тогава?

– Аз-аз-аз ... – казах аз не много убедително.

– Скъпа моя Кони – рече Лоренц. Изглежда, че тъкмо бе достигнал най-високото ниво на колоезденето, стръмно нагоре. – Моля те, разгледай още веднъж документите

си и виж дали някъде пише, даааааа, че до края на живота си трябва да те финансирам, тъй като в *моите* документи такова нещо не фигурира. О! О! Ти получи цяла къща, не е нужно да ти казвам колко много – хуууу – струва тя на мястото, на което се намира, да!, с този голям двор, а и ще получаваш издръжка за децата, а тя никак не е малко. Вече, ако на теб ти трябва повече – тук гласът му стана съвсем отчетлив – то тогава си ги спечели сама!

– Н-н-н – запелтечих аз. Чудех се дали да започна изречението с „но“ или с “негодник“. Та нали бях подписала ей така всички документи, които ми беше представил Улфи? Всъщност, изобщо не ми беше ясно какво подписвам. Понятия като „постъпление“ и „изравняване на издръжката“ не ми говореха абсолютно нищо, за тях можех само да гадая. Но доколкото си спомнях, не бях подписвала нищо, на което да фигурира изразът „отказ от издръжка“. – Как – как – как...? – Просто имах много въпроси, започващи с „как?“ Как щях да я карам оттук нататък? Как да си набавя пари? Как да превърна този махагонов пъкъл в уютен дом за децата?

– Лоренц? – Съзнавах, че се опитвам да придам на гласа си жално звучене, надявах се, че така ще размекна сърцето на Лоренц.

Но не би.

– Кони, нямам нито желание, нито време за такива разговори. Ако нещо не ти харесва, консултирай се с адвокатата си. Да! Да! После той ще го обсъди с моя адвокат. О, да. Моля те, за в бъдеще ми се обаждай само, ако е нещо за децата, считам, че е излишно да влошава отношенията си с дискусии от този род.

Ама, разбира се, нашите отношения бяха толкова добри, че как да посмея да ги влоша.

– Моят адвокат? Лоренц, какво искаш да кажеш пък с това? Ти-ти-ти много добре знаеш, че аз нямам адвокат! – Както винаги, когато не знаех как да продължа, започнах да заквам. – Н-н-но ти нали каза, че Улфи ще уреди всичко между нас. – По негово мнение Улфи беше най-добрият бракоразведен адвокат в града. Той

и жена му Фредерике бяха в най-тесния кръг от нашите приятели. – Лоренц? Още ли си там?

– Отново типично за теб – изрева той в слушалката.

– Дори когато се развеждаме, пак аз трябва да върша всичко за теб. Намери си свой адвокат и ме остави на мира. Да!

– Ти си един ... – казах аз.

– Да, добре – пъхтеше Лоренц. – Така е добре!

– Поне си съгласен с това. – Опитах се да не плача.

Какво щях да правя сега? – Тогава ми кажи какво да правя сега.

Никакъв отговор. Нито дори пъхтене. Лоренц беше затворил.

Гледах недоумяващо брокатената слушалка.

Месеци наред той ми говори за цивилизована раздяла, хармоничен развод, общо попечителство и безпроблемен семеен живот, а сега изведнъж ми сервира, че трябвало да си наема отделен адвокат! Защо едва сега? Започна да ме гложди съмнението, че ме е изпързлял. Никога, никога нямаше да подпиша проклетите книжа, които той и милият му приятел Улфи ми бяха пробутали като най-благоприятно и най-лесно решение! Но да знаеш какво не би направил, в определени случаи не ти върши много работа.

Идеше ми да изпия едно шише от почистващите препарати на баба Вилма. Така веднъж завинаги щяха да се решат всичките ми проблеми.

– Много съм гладен, мамо! – Две малки ръчички се увиха около талията ми.

Избърсах сълзите от бузите си и с всички сили прегърнах Юлиус. Това им е хубавото на децата: винаги успяват да ти попречат да се самоубиеш.

* * *

С малко усилия все пак успяхме да намерим един супермаркет, който не беше затворил в последния ден на карнавала. На нашата улица имаше дори една будка, която бе

отворена за около час, но аз не исках да залъгвам глада на децата с шоколад, дъвки и лимонада. Бях изтеглила пари от банкомата – след телефонния ми разговор с Лоренц вече в нищо не бях сигурна. И така: банковата ми сметка възлизаше на 114 евро и дванайсет цента. Изтеглих 120 евро. Беше първият ден от моя нов живот като необвързана жена и вече сметката ми беше на минус – не особено добро начало. Освен това наистина бях получила мигрена, а в аптеката на баба Вилма не намерих нито аспирин, нито нещо подобно, само мехлеми за хемороиди, назален спрей и хапчета за ревматизъм. Вероятно Лоренц най-великодушно ми бе оставил и тях – току виж ми потрябвали.

Оставих децата да си изберат каквото искат за ядене, поне в това да не мизерстват. Само при напитките трябваше да се ограничат до една бутилка сок, тъй като пътят на връщане беше дълъг. Взех с въздишка от рафта една бутилка „Волвиц“. Обикновено изпивах по три до четири бутилки минерална вода на ден, това правеше по два кашона на седмица. За в бъдеще тази моя практика щеше да срещне трудности.

– Сигурно чешмяната вода тук е идеална – казах замислено. Можех да си варя чай колкото си искам. Това е здравословно. И икономически изгодно. Все пак отсега нататък трябваше да спестявам от всичко.

– Трябва ни кола – каза Нели. – За предпочитане кабрио.

Кола! Ха-ха! За предпочитане кабрио! Нели още нищо не знаеше за моето затруднено финансово положение. Нямаше да можем да си позволим кола. Пък и от петнайсет години не бях шофирала, сега тепърва ли да се залавям с това?

– Ще си направим ръчна количка – казах аз. – Ръчна количка кабрио.

Нели ми хвърли унищожителен поглед.

Натоварени като магарета с торбите с покупките, ние се затърхиме обратно към къщата на баба Вилма. Юлиус носеше малки торби, но затова пък и пакет от дванайсет рола тоалетна хартия, който така притискаше към себе си, че чак му пречеше да вижда.

– Това е моят еърбег – каза той и се блъсна съвсем преднамерено в един уличен фенер.

После се блъсна в един мъж.

– Опаа – каза мъжът. В голото му теме се отразяваше светлинната реклама от другата страна на улицата.

– Извинете – казах аз и погледнах строго Юлиус. Но той само избръмча като кола и започна да рие с крака. – Не беше нарочно, нали, Юлиус?

– Нарочно беше – каза Юлиус. Той беше толкова откровенно дете.

Но мъжът изобщо не обърна внимание на Юлиус.

– Ама, че работа – каза той. – Това ти ли си, Констанце!

– Да. – Това бях аз. Но кой беше той? Никога не бях виждала този човек.

– Боже, колко си се разхубавила.

– Е, не ставаме по-млади – казах аз и трескаво затърсих в спомените си мъж с лъщящо теме. Но не открих такъв. До мен Нели също започна неспокойно да пристъпва от крак на крак. Изглежда найлоновите торби доста ѝ тежаха.

Лъскавото теме се усмихна.

– Какво ново при теб след университета?

– Омъжих се, родих деца... – казах неопределено. – А ти?

– И аз така – каза лъскавото теме и отново се усмихна. – А покрай това и кариера направих. Старши съветник съм в една рекламна агенция. Яко бач, но много кинти. Само от моите данъци за миналата година можеше да се покрие държавният дълг.

Когато той се усмихна отново, изведнъж се сетих кой стои пред мен: Ян Крьолман, първото ми гадже. Който ме беше „виждал“ гола само на тъмно. И който на светло ми беше изневерил с друга. Той още тогава си беше отявлен фуклю. Само че тогава не беше плешив. Нямаше и бирено шкембе. И сега като го гледах така, стигнах до заключението, че единственото атрактивно нещо у него е била косата му. Толкова ли не съм могла

да си намеря някой по-хубав, който да ми е първият? За малко да се ядосам на себе си. Май Лоренц щеше да се окаже прав – аз май наистина нямах никакъв вкус. Поне що се отнася до мъжете.

– Мамо! – каза нервно Нели.

– Идвам, миличка – казах аз. А на Ян казах: – Радвам се, че се видяхме отново. Трябва да вървим.

Но на Ян още не му се тръгваше.

– А какво работи мъжът ти? – попита той.

– Мамо! – каза Нели, този път по-силно. Юлиус продължаваше шумно да имитира двигател на автомобил.

– Той е прокурор – казах аз на Ян. – И от скоро ми е бивш съпруг. – В същия миг се ядосах. Какво го засягаха Ян моите семейни отношения? – Извинявай, Ян, но бърза ме. Още не сме закусвали.

– Сериозно? – Ян хвърли бегъл поглед на навъсената Нели и бучащия Юлиус. – И аз съм тръгнал да занеса хлебчета за цялото семейство. Досега съм направил три деца и разбира се, като модерен мъж трябва да се включвам в домакинството! А ти? Тук някъде в квартала ли живееш?

– Да, от вчера вече съм жител на квартал „Буболечка“. Къщата ни е на улица „Стършел“. – Да не би носенето на хлебчета да е домакинска работа? Не мисля.

– Мааааааааа!

– Ама, че съвпадение! – извика Ян. – И ние живеем там! Кой номер?

– Четиринайсет – казах аз.

– Старата къща на госпожа Вишневски – каза Ян и подвирна. Не разбрах дали изсвирването беше одобрително или пренебрежително.

– Мааааааааааа!

– Да, това беше свежърва ми. Ян, наистина трябва да тръгваме...

– Е, занаят ще се виждаме по-често. Ние живеем на номер 28, в куба с многото прозорци. Архитектът получи награда за него. Между другото никак не беше евтин. С което искам да кажа, че и дизайнът си има цена. Двеста

и четиридесет квадратни метра жилищна площ, подът изцяло с гранит, сауна, джакузи, вградени шкафове ...

Нели изглеждаше така, сякаш ей сега ще припадне.

– Да, тогава честито съседство – казах аз на Ян и просто го изоставих, макар че той бе стигнал едва до средата на описанието на жилището си.

– Кой беше този фукльо? – попита подозрително Нели.

– Ще живеем в един квартал – казах аз. Повече не желаех да споделям с чувствителното си дете. В момента тя и без това не беше във възторг от мен. – Само си представи: онзи грозен бетонен кютук на нашата улица, знаеш го, този, дето прилича на аквариум, та той бил негов. Уж архитектът бил получил награда за него. Да ревеш ли, да се смееш ли!

Ама, че работа – в продължение на петнайсет години не бях виждала Ян Крьолман. И точно в първия ми ден като необвързана трябваше да го срещна отново. Токущо разведена, банкрутирала, без грим и с немита коса. Каква нелепа комбинация! Погледнах се крадешком в съседната витрина. Е, не бях чак толкова зле. В крайна сметка, от двама ни, Ян беше този, който бе загубил косата си и бе качил поне двацет килограма. И изобщо, ако ще сравнявам с едно време, аз поне се бях разхубавила. За разлика от Ян.

Затова пък той печелеше повече от мен. Но и това не беше кой знае какво: Предвид че аз изобщо не работех, всеки фризьорски чирак печелеше повече от мен. Нямах дори и професия. Изобщо имаше доста неща, които няхах.

* * *

Вкъщи веднага се опитах още веднъж да се свържа с Труди, единственият човек, който в този момент бе в състояние да ми окаже морална подкрепа. Но гласът на Труди неизменно повтаряше от телефонния секретар, че Труди се подвизава на езерото Гарда. Едно безспорно радостно известие за някой крадец, но не и за мен.

Чувствах се много самотна. Но после поех дълбоко въздух и се опитах да си представя какво би ме посъветвала Труди, ако беше тук. Най-напред щеше да ми забрани да хленча. „Престани да мислиш само за това, което нямаш, а по-добре се радвай на това, което имаш.“, би казала тя. Тя винаги казваше това, когато хленчех за нещо.

Добре тогава. Какво имах, на което да мога да се радвам?

Първо на първо: Имах две здрави деца. Толкова здрави, че прегладнели се нахвърлиха върху нашите хранителни запаси, толкова прегладнели, че утре трябваше да ходим отново да пазаруваме. А с какви пари моля??? Но въображаемата Труди не допускаше такива негативни мисли. *Две здрави деца*, повтаряше тя. *Дотук много добре. Давай нататък!*

Покрив над главата. Поех дълбоко въздух, за да опиша подробно покрива над главата си, но въображаемата Труди ме прекъсна: *Не! Нито дума за махагона! Важното е, че сте на сигурно и топло. Нататък! За какво още трябва да си благодарна?*

Имам две здрави ръце, които могат да грабят, ако се наложи, казах тъжно аз.

Нищо друго не ми хрумна. Но дори това беше повече от достатъчно, за да мога да се чувствам благодарна и щастлива. Отпуснах се на кафявата кушетка на баба Вилма и започнах да ридая, толкова благодарна и щастлива се чувствах. И тъкмо се чудех дали няма да е добре да се натрякам с малиновия спирт на баба Вилма – знаех от неделните ни посещения тук, че зад книгите и стените с шкафове има тайни ниши за малиновия спирт – на вратата се позвъни. Звънецът на баба Вилма реално не беше звънец като звънец. Той издаваше само един неприятен, стържещ звук, някакво сърдито, немелодично „Кррррррк“, което предизвикваше тръпки по гърба.

Децата се появиха на вратата на трапезарията.

– Какво беше това? – попита Юлиус, дъвчейки филия, намазана с шоколад.

– Звънецът, глупчо – каза Нели, също дъвчейки филия с шоколад.

– Така може да звъни само съдия-изпълнител – измърморих аз и избърсах сълзите от бузите си.

– Може да е татко – каза Нели и изтича в коридора.

– Защо плачеш, мамо? – попита Юлиус.

– Защото намирам за отвратителна стената с шкафове на баба Вилма – рекох аз.

– Аха – каза Юлиус.

– Мамооо! Това са нашите нови съседни – извика Нели от коридора.

О, колко мило. Усетих прилив на нови сили. Това беше голямата разлика, когато се преместиш в предградията: съседите тук се интересуха от теб.

Когато застанах на вратата до Нели, усмихнах се колкото се може по-широко.

– Ами, *ние* сме новите съседни – казах аз. Но в същия миг усмивката ми заседна в гърлото. Защото се оказа, че пред вратата на дома ми стоят стари познаници: дебелата Гизела и дебелият Хайнрих от централна гара, само че без шапчицата и лъскавата перука. Боже мой, как ме намериха толкова бързо?

– Видяхме, че най-после сте се нанесли и искаме ви поднесем нашето сърдечно добре дошли – изръмжа Хайнрих недружелюбно. – Ние сме господин и госпожа Хемпел от номер 16.

– Приятно ми е – измънках автоматично. Глупава случайност, какво толкова. Случват се такива неща. Само трябва да се запази спокойствие. Протегнах ръка на Хемпелови, усещайки се, че и двамата гледат лошо и лоши мисли минават през главите им. – Констанце Вишневски. А това е дъщеря ми Нели. – *Имаме и един малък повръщало, който вероятно е във всекидневната и няма как да го видите* – допълних наум.

– Ама що за име е това Нели – каза госпожа Хемпел. Тя имаше неестествено висок, пронизителен глас. – Нима Ви харесва?

– Да, харесва ми – казах объркано, но и малко облек-

чено. Изглежда, Хемпелови не ме бяха познали. Тогава иззад ъгъла се появи Юлиус, увеси се на ръката ми и се втренчи ококорено в Хемпелови.

– А това е нашият малък Юлиус – казах аз, леко треперейки. Надявах се щедро омазаният по лицето му шоколад да попречи на господин и госпожа Хемпел да разпознаят в него снощният замърсител на палта.

Госпожа Хемпел подозрително ни изгледа с малките си очички.

– Хайнрих – изсъска тя и ръгна с лакът мъжа си в хълбока. Дори когато шепнеше, гласът ѝ звучеше като врата, която отдавна не е била смазвана. Дали пък не ни беше познала?

– Да, ей сега – каза господин Хемпел и важно стъпи на изтривалката на баба Вилма. На тази изтривалка пишеше: „Когато мислиш, че на дъното си вече, съзираш светлина и тя не е далече.“ Прочетох това със смесени чувства. Може би това се отнасяше за други, но не и за мен, когато щом осъзнах, че съм на дъното, съзрях не светлина, а семейство Хемпел. Но това не биваше и да ме учудва.

– За да можем да поддържаме добро съседство, нека направо да си кажем някои неща – каза отчетливо господин Хемпел. – Да няма косене на трева и детска врява между дванайсет и петнайсет и след 18 часа, при южен вятър пърженето е недопустимо, а гостите е добре да паркират в двора Ви, а не на улицата. Дотук разбрахме ли се?

– Да – изграчих изненадано. Нели се изкиска доста несъобразително, а Юлиус притискаше омазаното си с шоколад лице в бежовия ми панталон и мълчеше, респектиран от пронизващия поглед на госпожа Хемпел.

– Хайнрих – отново изсъска госпожа Хемпел.

– Спокойно, Гизела – каза господин Хемпел и енергично натъпка двойната си брадичка в яката на ризата си. – И да не забравим плевелите. Нека бъда ясен: досега търпяхме плевелите само, защото старата дама беше много болна, но вече край с това. Ако не искате да се стига до съд, погрижете се да отстраните плевелите и то по-бързо! Няма да сте първите, които сме осъдили.

Плевелите? Не ми се беше случвало често да употребявам тази дума. Но ето че се налагаше и да ги обсъждам.

– За да си имаме уваженията като съседни – завърши господин Хемпел.

– Тъй вярно – казах аз. – А, ммм, какво точно...?

Не продължих. Защото господин Хемпел по всяка вероятност беше приключил със своето сърдечно приветствено излияние и сега бе взела думата жена му.

– Не виждаш ли кой е това? – изквича тя и за малко не ме промуши в корема с дебелия си показалец.

Да му се не види! Да му се не види! Да му се не види!

Господин Хемпел се пулеше съсредоточено срещу мен, но явно не можеше да зацепи. Госпожа Хемпел побърза да услужи на паметта му.

– Това е жената, която изцапа палтото ти!

– О, не! – В крайна сметка не бях аз, а Юлиус. – Стана по лоша случайност... Влакът идваше, а ние трябваше да побързаеме... Нали знаете какви са децата... Извинявам се още веднъж...

– Вие сте онова безочливо женище? – извика господин Хемпел и присви очи. – Но това е вече върхът!

– Наистина не беше нарочно – казах дрезгаво аз.

– Добре се подредихме с Вас – изквича госпожа Хемпел и странно беше, че всъщност изглеждаше доволна. – Хайде, Хайнрих! Все още може да ни се плати, нали имаме правна застраховка.

– До края на деня ще Ви донеса фактурата от химическото чистене – добави господин Хемпел и двамата се заклатиха хванати под ръка към изхода.

– *Това* пък какво беше? – попита Нели още преди да се е хлопнала вратата след тях.

– Апокалипсисът – казах дрезгаво аз.

– Апокалипсисът с прическа тип гръмнал бойлер в тръстика и усукани чорапи – каза Нели и изквича като госпожа Хемпел: – Нима Ви харесва?

– Какво е апокалипсис? – попита Юлиус.

– Краят на света – казах аз. – А какво е *плевели*?

Децата ми също не знаеха.

– Нещо, което пречи на семейство Годзила – каза Нели. – И да не пържим, когато има южен вятър – тези са тотално изкукали!

– Да – казах аз. Изкукали са не на шега. Но те имат правна застраховка, а аз нямам.

– Добре, че татко е адвокат – каза Нели.

Само че аз изобщо не бях сигурна, че това е добре.

* * *

– И какво ще правим сега? – попита Юлиус.

Идеше ми отново да се купна на омразния диван, да гледам покритата с шкафове стена и да оплаквам горчивата си участ, но разбирах, че това по никакъв начин няма да ни помогне.

– Сега ще запретнем ръкави и ще направим от тази отвратителна съборетина истински дом – казах аз.

– И как? – попита умърлушено Нели.

– Най-напред ще изхвърлим всичко, което не ни харесва – предложих аз.

– И как? – отново попита Нели. – Мебелите не могат да се помръднат и на сантиметър.

– Ще започнем от малките неща – рекох аз. – Първо се заемаме с нещата, които се побират в чували за боклук.

– Без мен – каза Нели. – Ще изляза в градината да потърся обхват за мобилния ми.

– Добре тогава – казах аз. – Ако случайно се натъкнеш на зловещите плевели, обади ни се.

Нели мина през зимната градина и изчезна навън, а ние с Юлиус започнахме да сновем из къщата, хванали по един чувал. Когато изхвърлихме поставката за тоалетна хартия, мехлема за хемороиди на баба Вилма и един букет от сини и жълти изкуствени цветя заедно с отвратителната ваза, някак си се почувствах по-добре.

В този миг звънецът на вратата отново изграчи.

– Най-добре изобщо да не отваряме – казах аз.

Но Юлиус вече беше тръгнал към вратата.

– Това сигурно е татко! – извика той. Въздъгнах. Децата ми просто още не разбираха, че татко им ще застава пред прага ни само в изключителни случаи.

Този път на оригиналната изтривалка стоеше млада жена, наполовина скрита зад огромна, светещо синя хортензия.

– От все сърце добре дошли в квартал „Буболечка“ – каза тя.

– Благодаря – отвърнах невярващо аз. Ако е дошла да ни каже, че не е желателно да паркираме на улицата, да пържим при южен вятър или да си мием тоалетната в дъждовно време – това вече ни беше известно.

– Аз съм Мими Пфаф от номер 18 – каза жената. Мими Пфаф беше като красиво привидение, доколкото можеше да се види иззад цветята, нежно, тъмнокоса, момичешки тип. Предположих, че е към края на двайсетте. – Нямах намерение да се появявам толкова скоро пред Вас, но когато видях, че вече имате посещение от Хемпелови, си помислих, че не бива повече да отлагам своето. Най-вече защото Хемпелови наистина вдъхват страх. – Аз се засмях и посегнах към хортензията. – Тя е за Вас. И не се оставяйте на Хемпелови да Ви сплашат. Те може да имат правна застраховка, но пък Вие имате по-добър адвокат.

– А Вас за какво са Ви обвинили? – попитах аз.

– О, за какво ли не. За складиране на дърва за огрев, за навика ни през лятото да пържим на терасата, за някой наш гостенин, който е паркирал на улицата, за котката ни, която се изака в зеленчуковата им леха, за пълзящите рози по стената на навеса ни, за косачката ни... – със сигурност пропускам половината. Но, както Ви казах, нашият адвокат е железен – досега винаги сме печелили. Ако искате, още утре ще му се обадя.

Изведнъж се почувствах по-добре. Тази Мими ми беше толкова симпатична, че не исках да си тръгва.

– Имате ли време за едно кафе? – попитах аз.

За щастие, Мими имаше време. Още като прекрачи

прага, бях сигурна, че поставяме началото на невероятно приятелство.

А това означаваше и началото на края на ужасното вътрешно обзавеждане на баба Вилма.

– Тъкмо правим ремонт – заяви Юлиус и посочи чувалите за боклук.

– Е, опитваме се – добавих аз. – Случайно да сте архитект по вътрешно обзавеждане?

Мими поклати глава.

– Но съм абонирана за *Дом и градина*. – Тя огледа любопитно всекидневната.

Известно време не каза абсолютно нищо.

– Да – рекох с разбиране. – Всеки би онемял при вида на това.

– Мисля, че мебелите не са чак *толкова* грозни – отбеляза Мими. – Натрапчивото кафяво потиска. Няма да е лошо някои неща да са боядисани в друг цвят.

– А къде е тук бунисето за мебели? – попитах аз.

– Бунисе за мебели! – извика Мими шокирано. – Никакво бунисе за мебели! *Не* на бунисето за мебели, *да* на Ебай. Аз продадох по Ебай всички сини кристални вази, които майка ми има от сватбата си. Най-висока цена предложи един колекционер от Долна Бавария, толкова много, че през януари летяхме за три седмици до Тайланд! А килерът ми най-после се изпразни.

За миг си представих как за нас настъпват розови дни, но после се приземих в реалността.

– Никак няма да е лесно обаче да занесем до пощата тази стена от шкафове и да я изпратим в Долна Бавария – казах аз.

Бъдещето вече не ми се виждаше толкова черно. Най-после някой бе запалил светлина в моя мрак.

За разлика от мен, Мими притежаваше способността просто да се абстрахира от тапетите, мебелите и завесите, изобщо от всичко грозно и да вижда само позитивното.

– Добри пропорции – каза тя за трапезарията, и – Какво прекрасно помещение! – за безнадеждната зимна градина-гробнице за цветя.

– И какъв противен, застоял въздух – казах аз и отворих крилата на прозореца навън към градината. В помещението нахлу свеж, студен въздух. От дърветата се чуваха птичи песни. Пролетта вече настъпваше.

– Имам обхват! – чухме как някой ликуващо изрева.
– Имам обхваааааат!

А тези думи бяха последвани от шум от силно тупване.

* * *

Бях почти сигурна, че „Имам обхват“ ще стане част от дългата редица прочути последни фрази, като „Това, дете приближава, да не би да е влак?“ и „Сигурен ли си, че тия гъби стават за ядене?“

Но за щастие това не бяха последните думи на Нели. Тя само си счупи ръката и ругаше като каруцар с бирено шкембе. Разбира се, обвини мен, че е паднала от дървото.

– Ако не се беше карала с татко, сега нямаше да сме в тази дупка без GSM покритие и аз нямаше да се катеря по дърветата! – подсмърчаше тя и си разтриваше задника със здравата си ръка. После се разрева като четиригодишна. Юлиус също ревна от солидарност. Разплакана и аз се втурнах обратно вкъщи, за да се обадя на Бърза помощ. Мими ме хвана за ръкава.

– Ще ви закарам до болницата – каза тя. – Ще стане по-бързо.

Мими караше смарагдовозелено кабрио, с което веднага очарова Нели. Тя спря да плаче, за да ми каже, че непременно трябва да имам такова кабрио. Аз охладдах ръката ѝ с компресите за главоболие на баба Вилма и кимах.

– Всичко, каквото искаш, миличка – казах аз. Когато децата ми бяха зле, можеха да получат всичко от мен. По-късно съжалих. Реших да се измъкна с това, че дори нямам книжка. Пък и не знаех къде се намира старата, никога неупотребявана таратайка.

В клиниката Нели внезапно започна да се държи цивилизовано и смело, което явно се дължеше на краси-

вия, млад лекар, който ни увери, че след шест седмици ръката на Нели отново ще си бъде като преди. Тя само ръмжеше недоволено, защото не можеше да ползва в болницата телефона си, който най-последно имаше идеален обхват. Обадох се на Лоренц от приемната, за да му кажа, че Нели току-що е гипсирана и че това се дължи на него.

Лоренц звучеше сънено и уморено, както винаги след дълъг работен ден.

– Няма и двайсет и четири часа, откакто си се изнесла и вече докара децата до болница. Но номерът ти няма да мине. Разбери най-последно, че нашата раздяла е окончателна, Кони. Няма връщане назад. Крайно време е да се научиш да се оправяш сама.

– Това не е номер – уверявах аз Лоренц, но той не ми вярваше.

– Не виждам и с какво мога да бъда полезен на Нели в този случай. Тя вече е паднала от дървото! Кажи ѝ, че ще намина тези дни да напиша името си върху гипса ѝ.

Бях твърде слисана, за да го напусвам. Последните двайсет и четири часа далеч не бяха най-добрите в моя живот. Бях безнадеждно банкрутирала, срещнах отново първия си и единствен бивш, с когото бях спала, несимпатичните хора, които отдавна бяха по петите ми, се оказаха бъдещите ми съседни, а дъщеря ми беше паднала от дървото.

– Е, добре, печелиш – казах аз. – Утре ще отида при адвокат, за да ми повярваш най-последно, че не искам да те върна при себе си. – Това беше самата истина. Наистина не исках вече да се връщам при него.

– Моля? Какво ще правиш? – извика Лоренц, внезапно разсънен. – Но нали си имаме адвокат! Нали Улфи урежда всичко. Какво пък е това сега!

– Нали тази сутрин сам каза, че ако искам, мога да си потърся свой адвокат – рекох аз някак объркано.

– Кога съм казал такова нещо?

– Тази сутрин, когато се потеше над ергометъра – припомних му аз.

– Когато какво?

– Лоренц, сигурен ли си, че наистина нямаш мозъчен тумор? Продължавам да си мисля, че всички симптоми са налице!

– Е, дори и да съм го казал, изобщо не съм го мислил – каза Лоренц. – Би било чиста загуба на пари, ако седнеш да си наемаш друг адвокат. Има и по-добри начини да похарчиш парите си.

Ами сега? Надясно или надясно?

– Лоренц, моята сметка е на минус, а ти каза, че вече не отговаряш за нея. А на мен ми трябва пари, за да не умрем от глад – децата ми и аз! Ето защо сега ще си наема адвокат, за да получа пари от теб и точка по въпроса. Почти съм сигурна, че ще се получи, независимо какво съм подписала. Тогава съм била в шок и не съм съзнавала какво правя.

– Ооо, глупачето ми – каза Лоренц. – Разбира се, че ще получиш пари от мен. Една временна издръжка до развода. На първо число идния месец. Разгледай си документите, където всичко е регламентирано с точност.

Първи беше утре. Дотогава бих могла да преживея с минуса по сметката си.

– А, така ли – казах някак облекчено.

– Какво глупаче си – каза отново Лоренц и това прозвуча почти нежно. – Целуни децата от мен.

В този момент се чувствах много, много самотна. Но когато погледът ми попадна върху Мими, която си играеше с Юлиус на плочките в коридора на дама, бях склонна да си мисля, че днес не ми се случват само лоши неща. Значи изтривалката на баба Вилма беше права: „Когато мислиш, че на дъното си вече, съзираш Мими и тя не е далече“.

СЪЮЗ НА МАЙКИТЕ квартал „Буболечка“

*Добре дошли във форума на
Съюза на майките от квартал „Буболечка“*

Ние сме организация от весели, открити и толерантни жени, обединени главно от едно: удоволствието да бъдеш майка.

Независимо дали сте кариеристка или „само“ домакиня:

Тук обсъждаме важни теми, касаещи модерната жена и майка и на драго сърце взаимно си помагаме.

ДОСТЪП ДО ФОРУМА
САМО ЗА ЧЛЕНОВЕ

1 март, 11:21

И така, вече е решено ние, жените от Съюза на майките, тази година да поемем организацията на майското увеселение в нашия китен квартал „Буболечка“. Достатъчно дълго страдахме от нелепиците по това мероприятие, но сега имаме възможността да го направим по-добро, нали мами! Лично аз най-много държа на ЕДНО съществено подобрение: може да е проява на мъжкарство, когато някой мъж, попрекалил с бирите, отива по малките часове да пикае по оградите на градините, но според мен това е и проява на изключително лош вкус и изобщо не въздейства възпитателно на нашите синове. Това, дали мъжете трябва да пикаят прави или не, не подлежи на дискусия,

защото е подробно обяснено и научно документирано. (Мога да ви предоставя копия от статията на проф. д-р Дунстман на тема „Това, да бъдеш мъж, започва от тоалетната – майчината мания за чистота блокира здравето психосексуално развитие на мъжкото подрастващо поколение“.) Ние от Съюза на майките не сме от онези съпруги, които изискват от мъжете си да пикаят седнали! Но няма да толерирам безсрамното пикаене на обществено място! Миналата година нашите плетове от божи дръвчета буквално загинаха от това пикаене по тях. Ето защо пледирам тази година да се наемат една или дори няколко външни тоалетни. Така проблемът ще намери своето елегантно решение.

Орауке

1 март, 13:41

Освен това, изборът на сладкиши би могъл да се координира по-добре.

Миналата година имаше четиридесет ревенoви сладкиша и четири ягодови пая. Ако се постареем да си направим предварителен списък, можем да избегнем това неуместно свръхпредлагане. Дали да не възложим тази приятна задача на нашата Гити? Никой не разбира от сладкиши и торти повече от нея и нейната майка.

Трябва да приключвам, утре и вдругиден съм на съвещание в Палма и пак трябва да стягам куфари и да готвя манджи. Сега на Майорка е 22 градуса на сянка, а бадемите още цъфтят!

Сабине

1 март, 14:16

Аз съм очарована от идеята за външна тоалетна, тъй като постоянно притичвам до това място, откакто съм бременна с моето бръмбарче. Супер! Супер!

Освен това с удоволствие бих изпекла една шварцвалдска черешова торта. Без алкохол, разбира се, за всички деца и бъдещи мами.

Търся СПЕШНО!!! за бръмбарчето количка и преносим кош. Преди да потърся в Ебай, исках първо да попитам вас.

За жалост все още не спирам да повръщам, но това не ми пречи да се чувствам прекрасно от факта, че съм бременна. Колко килограма свали до сега, Соня? Какво ще стане сега с пътуването ви до Доминиканската република? Нали няма да летиш бременна?

Мама шкембелана Елън

1 март, 15:03

Разбира се, че ще пътуваме, Елън, моят гинеколог няма абсолютно нищо против, тъй като там нямало сериозна опасност от малария. И без това когато се появи бебето, за известно време ще забравим всякакви пътувания. Така че трябва да се възползваме от възможността още веднъж да си починем като хората – пет звезди, ол инклузив, направо на лагуната, палми до морето, снежнобял пяськ, омари до насита – при това положение би било много глупаво да се откажа, нали?

Соня

3.

След два дни потеглихме с колелото към детската градина на Юлиус. Още пред вратата можеше да се види разликата между „Вила Вилекула“ и предишната детска градина на Юлиус. Вместо групичката бърбещи на турски жени, тук пред вратата имаше елегантни сандъчета със засаден бръшлян, няколко борчета и пъстра вятърна мелница. Никъде по външната фасада на сградата не се виждаха драскотини или поне рисунки с графит, а на паркинга вместо безразборна купчина велосипеди, праствари Фиат Панда и Форд Транзит имаше половин дузина последни модели семейни ванове, както и един черен Ягуар. До ягуара бяха паркирани велосипеди, чинно подредени на стойки. Понеже нямаха седалки за деца на багажниците, предположих, че принадлежат на гувернантките. Те не печелеха достатъчно за ягуари и ванове.

Вдигнах Юлиус от седалката му и чинно подредих колелото си до останалите. Каските ни закопчих на волана. Тъкмо щях да се възхитя от улеснението, което предлагаше стойката за велосипеди, когато колелото ми, без видима причина, се наклони и падна върху съседното колело. Онемяла от ужас, гледах как колелата едно след друго падаха встрани като игра на домино, докато петото, последно колело с грубо изстъргване се опря на лявата врата на ягуара.

– Олелее – каза Юлиус.

– Ама, че тъпотия – казах аз и за малко да се разплача.

– Това Вашето колело ли е? – попита един глас зад нас. Той беше на мъж в черен костюм, в лицето на ко-

гото не ми беше трудно да разпозная собственика на ягуара. При вида му устата ми съвсем пресъхна. Имах ли застраховка „гражданска отговорност“? Не помнех някога да съм сключвала такава.

Мъжът с ягуара имаше тъмни очи, с които ме гледаше изпитателно. Усетих как се изчервявам. Ако имам застраховка „гражданска отговорност“, то Лоренц трябва да я е сключил от мое име. А ако Лоренц е сключил застраховка на мое име, то междуременно сигурно я е продал. Този човек не даваше вече пет пари за мен. И аз не давах пет пари за някаква драскотина на боята на други хора. Дори и ако е на Панда.

Мъжът с ягуара продължаваше да ме гледа внимателно. Сетих се, че очаква отговор.

Опитах се да се усмихна не принудено.

– Кое колело? – попитах аз.

– Това, което одраска колата ми – каза мъжът.

– Не – казах аз облекчено, макар че продължавах да се изчервявам. – Не е моето. – Наистина не беше моето. Моето бе това, което задейства верижната реакция. Но нито можех, нито исках да кажа това на мъжа с ягуара. Бях банкрутирала, а заплашителното изказване: „Мъжът ми е прокурор“ също вече не отговаряше на истината. Дремеше ми за драскотината – в никакъв случай не исках да я плащам.

Мъжът се опита да изправи килналите се встрани колела, а ние с Юлиус му помогнахме, като подредихме всички колела по местата им. После понечих да се изтупам от праха.

– Благодаря – каза мъжът и се усмихна. – Съжалявам за казаното преди малко: наистина нямате вид на човек, който ще дойде с колело.

– Да, така е – казах въодушевено аз. Беше ми доста трудно да се облека по така за първия ден на Юлиус в детската градина. Майка му не биваше да изглежда банкрутирала, самотна и безработна – това щеше да направи лошо впечатление. Ето защо си облякох полата на черни и червени карета, черен чорапогашник и пуловер с полояка, сложих си верижен колан на „Moschino“, отгоре въл-

нено манто, на което и без да му гледаш етикета си му личеше, че е от качествен кашмирен плат. Към всичко това добавих червени ботуши с умопомрачително високи токове. Беше студена утрин и аз още по пътя насам бях замръзнала като шушулка. Сега обаче си давах сметка, че мъчението си е струвало. Мъжът беше прав: определено не приличах на човек, който ще дойде с колело. Алилуя!

– А видяхте ли какво се случи? – попита мъжът с ягуара и прокара ръка по драскотината.

– Не, ааа, да – запелтечих аз. С Юлиус за ръка аз тъкмо бях направила няколко крачки към изхода. – Просто залитнах, без причина, тези неща. Може да е бил и вятърът.

Ситуацията беше малко неловка. Мъжът галеше своя ягуар, а аз крадешком се отдалечавах от неговата близост, вместо да се овладеея и да се отдалеча като нормален, невинен човек.

Моето малодушно бягство беше осуетено и от капачка на една шахта.

– По дяволите! – изплъзна ми се. Токът на ботуша ми се бе заклешил между железните пръчки. При опита ми да се освободя със силно дръпване, токът се счупи.

– Това струва поне две хиляди евро – каза мъжът.

– О, не – казах аз. – Обущарят ще го поправи най-много за двайсет евро.

– Имах предвид ремонта на колата – каза той.

– А, да. – Усетих дори, че усмивката ми някак се поизкриви. Все едно. Децата ми в никакъв случай не трябваше да гладуват заради тази драскотина. След като някой може да си позволи ягуар, то не би трябвало да прави трагедия от някаква драскотина, рекох си аз. – Е, тогава се надявам собственикът на колелото да се обади.

– Да, и аз се надявам – каза мъжът и също се усмихна. – Много Ви благодаря за моралната подкрепа.

– За мен бе удоволствие – казах с последно усилие аз. И само се надявах никога повече да не се изправа срещу този човек.

* * *

Когато влязохме във „Вила Вилекула“, както обикновено, аз бях по-притеснена и от Юлиус. Във всички забавачки и ясли, както и в старата детска градина, се чувствах все по същия начин. Юлиус не беше особено контактно дете и неговото по-скоро мълчаливо, наблюдаващо поведение, когато беше на чуждо място, лесно можеше да се изтълкува погрешно. Аз, разбира се, бях очарована от своето дете, познавах неговите слаби (няколко на брой) и силни (страшно много) черти и знаех какво кротко, мечтателно и будно малко същество е той. Само че аз бях негова майка и тревожният въпрос, който винаги си поставях при такива ситуации, беше: Дали другите, най-вече възпитателките, гледат на детето ми по начина, по който аз гледах на него? Или считат неговата дистанцираност за флегматична, неговата будност – за многозначителност, а замислеността му – за меланхоличност? А оттам идваше и страхът да не попаднем на някоя възпитателка, която просто няма да хареса сина ми. Може да е тема табу, но възрастните си изпитват антипатия към малки деца. Не вярвам в теорията на Русо, според която човек се ражда чист и невинен и се поврежда едва чрез нас, възрастните и нашето влияние над него. По-склонна съм да вярвам, че има хора, които си се раждат като малки зверчета. На мен, например, някои деца, все едно колко са малки, просто по природа са ми несимпатични и аз нищо не мога да направя срещу това. Защо да не важи същото и за възпитателките? Все пак, и те са хора.

Директорката на „Вила Вилекула“, някоя си госпожа Зибек, водеше и групата „Господин Нилсон“, в която Юлиус вече имаше табелка, надписана с името му. Над табелката беше нарисувана божа кравичка.

– Божа кравичките са ми любимите животни – каза зарадвано Юлиус. – Божа кравичките и тигрите.

Госпожа Зибек се усмихна и погали Юлиус по светлорусите къдрици.

– Както виждаш, познала съм!

Почувствах леко облекчение. Ако тя намираще Юлиус за несимпатичен, явно беше достатъчно професиона-

лист, за да не ми го покаже. Както не показа и вероятноното си учудване от счупения ми ток. Симпатична жена.

За Юлиус не беше проблем да се раздели с мен. Той ме погали дружески.

– Ти трябва да се върнеш вкъщи за ремонта, мамо.

Точно това бих направила, но госпожа Зибек ми даде знак да я изчакам в гардеробната, докато покаже на Юлиус всичко вътре. Трябваше да подпиша още някои документи, касаещи разходки в гората, профилактика на зъбите и евентуални злополуки.

Ето защо аз седнах послушно на пейката под табелката с божа кравичката на Юлиус и се зачетох в надписите на дъската за обяви.

Миналия ден е изчезнала безследно „Барби, момичето от Калифорния“ на Мелизанде. Молим всички мами още веднъж на потърсят в детските стаи. Гарантираме абсолютна дискретност при връщането.

Има още свободни места в курса за майки и деца „Изработване на памучни чанти“. Ще си направим собствени торби за пазаруване. Моля, оставяйте молбите за участие в шкафчето на Мари-Антоанете.

Едно момче, по-малко от Юлиус, се втурна в гардеробната. То хвърли на пода една небесносиня торбичка и извика:

– Аж шъм пълви! Аж шъм пълви!

След него на вратата се появи едно около шестгодишно момиче и една висока жена. Жената ужасно ми напомняше на моята майка, същата кокалеста фигура, здравите конски зъби, пълните устни, раздалечените светли очи – точно майка ми на младини. Аз цялата се бях метнала на баща ми, споменах ли това?

– Мамо! Марлон хвърли чантата ми на пода – оплака се момичето. – Ти му разреши да я носи и сега...

– Сигурно не го е направил нарочно, Флавия – каза жената, която приличаше на майка ми, и се зачете в надписите на дъската за обяви.

Някой да е намирал долнище на анцуг номер 104 или да си го е прибрал по погрешка?

„По погрешка“ беше подчертано три пъти.

– Не е вярно, направи го нарочно – каза Флавия. Двата предни зъба ѝ липсваха и това ѝ придаваше смешен вид.

– Не шъм – извика Марлон и ритна небесносинята торба.

– Мамоооо! – извика Флавия. – Сега пък ми ритна чантата.

Майката само въздъхна. Без да вдигне поглед от дъската, тя каза:

– Флавия! Крайно време е да престанеш да дразниш Марлон. Обувай си пантофите, нямаме никакво време!

Когато Флавия се наведе да си вдигне чантата, Марлон звучно се изплю на гърба ѝ.

– Долен плъх! – Флавия на свой ред го бутна.

Макар че го бутна много леко, Марлон залитна, обикаляйки половината гардеробна и се приземи върху краката ми, като избухна в маниакален рев. И то така оглушително, че моето „Ау“ не се чу.

– Тая Флавия ме блъсна! – ревеше той.

Флавия бе, така да се каже, пронизана от погледа на майка си, която успокояваше Марлон като го люлееше на ръце.

– Флавия, за това, което направи сега, си лишена от телевизия и утре.

– Но мамо! Той цялата ме наплю. Цялото ми яке е мокро!

– Това не е вълно! Това не е вълно!

– Вярно еее! Вярно еее!

– Мокла кокошка! Мокла кокошка!

– Боксова круша! Боксова круша!

– Не шъм бокшова клуша! Мамо, Флавия ми кажа бокшова клуша!

– Да, защото ти ми каза мокра кокошка!

– Не шъм ти казал.

– Да не съм чула гък! – Тонът на майката беше в състояние да смрази кръвта във вените. За момент настъпи тишина. Пронизващият поглед се разходи из помещението и се спря върху мен. Аз притеснено въртях тока си

в ръце. Но жената изобщо не се смути от присъствието ми. Тя ми се усмихна. – Вечните раздори между брат и сестра, също като по учебник, нали?

– Аа – казах аз.

– Ти си новата майка, самотната! – Жената с пронизващия поглед ми протегна ръка. Макар че сега се усмихваше, погледът ѝ си оставаше остър. Тя ме изгледа от горе до долу, чак до повредения ботуш, после отново плъзна поглед нагоре. Испитах остра необходимост да обясня за тока. – Аз съм Фрауке Вернер-Крьолман, майка на Лаура-Кристин, Флавия и Марлон, председател на родителското настоятелство, главен редактор на вестника на детската градина, издател на нашата готварска книга за деца и към момента изпълняваща длъжността главна мама в Съюза на майките.

Лелее!

– Констанце Вишневски – казах аз. – Аз съм майка на Юлиус и преди малко си повредих ботуша в една шахта. – Аааааа! Наистина ли аз казах това? Сигурно смущението ме караше да говоря така. Смущението беше двойно предвид факта, че стоях срещу Фрауке, жената, носеща фамилия с тире, освен това – председател, издател и главна мама. А не се ли мерна някъде измежду титлите, които се стрелваха край ушите ми, името „Крьолман“? По всяка вероятност говорех със съпругата на Ян Крьолман. Ама че работа.

Излиза, че фъфлещият бръмбар в скута ѝ беше синът на Ян Крьолман. Той беше спрял да реве и се плезеше на сестра си. Тя пък се правеше, че не го вижда.

– Имала си късмет – каза ми изпълняващата функцията главна мама. Сега вече и погледът ѝ беше дружелюбен. Моментално коригирах първоначалното си впечатление. Без пронизващия поглед тя бе доста симпатична. Ако и да продължаваше да прилича на майка ми. – Това място беше предвидено за Марлон. Понеже е невероятно напреднал като моторика и говор, ми се щеше да го вземат още в средата на годината, макар че едва миналия месец навърши три години. Вкъщи обаче не се поощрява развитието му, а непоощряването е най-лошото за

високонадарените деца. – Тя погледна с обич високонадарения Марлон, на когото плезенето беше доскучало и който сега се увесваше ту на една, ту на друга табелка.

– Но, разбира се, новопристигналите и самотните майки имат предимство – каза тя с въздишка. – Сега ще запишем Марлон да учи някакъв чужд език и се колебаем също между цигулка и обой.

– Оштави ме, жадник такъв – изрева Марлон към по-голямата си сестра, която го беше хванала за качулката. Сега обаче знаех, че той не е фъфлещ, а високонадарен. Ето как човек може да погледне на едно дете с други очи. Може би фъфленето се дължеше на прекаленото ненасърчаване.

– Мамо, Марлон ми каза задник.

– Не съм ти казал жадник, жадник такъв!

– Звучи ми малко на полски – каза ми Фрауке.

– Жадник? – попитах аз. – Повече ми прилича на датски. Но ако трябва да бъда честна, не знам нито полски, нито датски. За съжаление, не съм високонадарена.

– Вишневски – каза Фрауке малко остро. – Вишневски звучи на полски.

– А, да.

– От полски е, нали?

Свих рамене.

– Нямам представа. Това е името на мъжа ми.

– Мислех, че си разведена?

– Да, предстои.

– И ще задържиш ли името?

Хм. Тук вече се изумих. Още не бях мислила за това. Наистина щеше да е неподходящо да продължа да нося името на Лоренц, след като вече няма да сме заедно. Моминското ми име беше Бауер*. Навремето това винаги ме притесняваше. „Мляко на селянина Бауер“ – това звучеше адски тъпо. От друга страна, аз не живеях на село и чисто технически нямах нищо против да съм „Констанце Бауер, самотна, банкрутирала и безработна майка“. Но

* Bauer – селянин, недоелян човек (нем.) – Бел. прев.

тогава фамилиите на мен и децата ми щяха да са различни и това нямаше да прави добро впечатление.

– Точно затова са удобни двойните имена – каза Фрауке и ми се усмихна окуражително. – Но за жалост вече е твърде късно. Въпреки това аз съм за моминското име. Вишневски звучи някак бандитско.

– Мисля, че твърде много звучи като моя бивш съпруг – казах аз и в отговор се усмихнах. Може пък да беше симпатяга, тази главна мама. За всеки случай си струваше да се държа добре с нея. Твърдо бях решила този път да положа повече усилия заради Юлиус, да завържа повече контакти и да се включа в дейностите на родителите. Контактите ми с майките от предишната детска градина си останаха повърхностни. Това се дължеше на факта, че половината от майките там бяха самотни, работещи и в постоянен стрес, а другата половина не говореха немски и/или не биваше да говорят с жени без забрадка. Детската градина се занимаваше само с децата, понятието „родителска дейност“ им беше напълно непознато. Нямаше и родителско настоятелство, да не говорим пък за вестник на детската градина. Тук очевидно нещата не стояха така. Тук ангажиментът беше желателен, да не кажа задължителен.

Може би трябваше да се запиша в този Съюз на подобрите майки и да напиша статия за вестника на детската градина. Можех да се включа и с куп рецепти в готварската книга.

– А с какво се занимава този Съюз на майките? – попитах аз.

– Ние сме организация от майки, които взаимно си помагат – каза Фрауке. – Отглеждане на децата, планиране на кариера, възпитание, насърчаване на ранно развитие, брачни съвети, домакинство – това е съвкупност от нашия различен опит, който с радост предоставяме на всички членове. Можеш да посетиш нашия форум. Страниците с рецепти и начините за възпитание, както и специализираните статии са достъпни и за хора, които не са членове. Имаме ужасно много запитвания.

Това наистина звучеше страхотно.

– Как може да се стане член при вас? – попитах аз. Фрауке сбърчи чело.

– Знаеш ли, имаме доста дълъг списък на чакащите. Критериите ни за избор са много строги и целят равновесие между даване и вземане. Реално, член може да стане само човек, който има връзки.

– Ааа, ясно – казах разбиращо аз. Тогава ми хрумна, че аз всъщност имах връзки. Та нали бях спала с мъжа на главната мама. Това можеше да се използва за нещо добро. Идеше ми направо да разкажа на Фрауке, че познавам добре мъжа ѝ, но тя ми каза:

– Аз обаче на драго сърце ще те включа в списъка на чакащите. Можеш да дойдеш на пробен следобед, за да се запознаеш с останалите.

– Би било чудесно. – Аз ѝ се усмихнах. И Фрауке ми се усмихна.

Госпожа Зибек се зададе откъм занималнята и на свой ред също се усмихна.

– Вашият Юлиус изглежда ще бъде много безпроблемно дете. Той вече си има приятел и сега закусва с него сякаш открай време е тук. Така че можете спокойно да дойдете с мен в кабинета ми. А, добър ден, госпожо Вернер-Крьолман.

Ние сияехме една срещу друга, но Фрауке за нула време си върна пронизителния поглед.

– Добър ден! – каза ледено тя на госпожа Зибек, след което смайвашо любезно на мен: – По-късно ще си уговорим среща, нали?

– Да, разбира се – казах аз. Вече се чувствах във „Вила Вилекула“ като у дома си.

* * *

Преди винаги съм имала много време – Нели на училище, Юлиус – на градина. Домакинската работа предоставях предимно на госпожа Клапко, приходящата чистачка, която идваше няколко пъти в седмицата

и излъскваше къщата. След неуморната шетня на госпожа Клапко, всичко въщи, всяко чекмедже дори и в най-затънтеният ъгъл, блестеше от чистота и беше в безупречен ред. Количките на Юлиус биваха изрядно сортирани по вид, и само някое индианско конче да се замотае в кутията при пиратите – госпожа Клапко беше безкомпромисна. Тя не допускаше да припарвам и до прането: никой не умееше да сгъва тениските така, както госпожа Клапко и затова никой освен нея не биваше и да се захваща с тази работа. Единствената домакинска работа, в която госпожа Клапко търпеше намесата ми, беше готвенето, поради което в течение на годините развих поне това единствено умение. Но въпреки приготвянето на най-разточително меню, пак ми оставаше достатъчно време за дълги разходки по магазините, по време на които обичах да се срещам на чаша капучино с Трудни. И пак ми оставаше прекалено свободно време, та да чак да шия дрехи на куклите Барби на Нели, а всяка нормална жена на мое място би си потърсила работа и свързаното с нея себедоказване. Но на мен ми харесваше да разполагам с толкова много време. Четях купища романи, по два или три на седмица. Най-обичах да чета дебели книги, които се водеха „семейна сага“ и действието им се развиваше във вътрешността на Австралия. Красивата героиня още от най-ранна възраст знае как се управлява ферма, как се вари ракия, как се стрижат овце и как се гасят горски пожари. Обикновено тя забременява от своя пиян доведен баща или от бруталния управител, или от богатия, подъл едър земевладелец в съседство, ражда детето си в бурна нощ, едва неумирайки от кръвоизлив, после продължава да стрижне овце, да се грижи за фермата, омъжва се за едрият земевладелец, макар да обича неговия племенник, който обаче се жени за друга и/или умира на война. Но едрият земевладелец умира при някой горски пожар или бива съсечен с брадва от пияния доведен баща. След няколко години, войни и горски пожари вдовицата намира писмо, от което разбира, че едрият земевладелец ѝ е роден

баща. Малко преди менопаузата и все още в разцвета си тя най-после среща истинската любов и забременява още веднъж. За жалост, тук книгата не свършва, тъй като се оказва, че младият мъж е собственото ѝ дете, което се е родило тогава, в бурната нощ. Краят е ясен: Единият от двамата се обесва, а другият отива в манастир. А детето им наследява фермата и имотите на едрият земевладелец, учи се да стриже овце, да вари ракия и да гаси горски пожари. И вероятно никога няма да научи кои са родителите му, тъй като там, във вътрешността на континента, рядко има психолози.

След такива четива собственият ти живот ти се струва като рай и разбираш, че нищо не е случайно, само съдбата. Поглъщах стотици съдби от този род, докато госпожа Клапко сортиреше чорапите, бършеше праха по рамките на картините или полиреше дръжките на бравите.

Тук, на улица „Стършел“ нямаше госпожа Клапко, а само с четката за под и пражосмукачката някак си не успяхме да се справим с хаоса. Още щом се прибрах, ме обзе някакво тягостно чувство, онова чувство, което спохожда човек, когато нещо наистина е загубено. Нямах пари, а без пари нямаше да мога да се отърва от този махагонов пушинак. „Временната издръжка“, която Лоренц щеше да ми превежда всеки месец, стигаше само за храна, ток, вода и газ. Ето защо в момента не проблемът за състоянието на жилището стоеше на дневен ред, а въпросът как ще я караме оттук нататък. Плашеше ме дори представата да изляза и да си купя вестник с обяви за работа. Заразхождах се безцелно из къщата, обута в различно високите си ботуши. Дали пък нямаше да открия нещо в малиновия спирт на баба Вилма, което да ми внуши някоя гениална идея?

За щастие съседка ми беше Мими Пфаф. Тя застана пред вратата точно в девет в своя оранжев комбине-зон, целият осеян с петна от боя и без да поздрави, започна да ми излага своя тристепенен план за ремонт на къщата.

– Първо: правим опис. Второ: изхвърляме ненужното. Трето: боядисваме. Вече съм подготвила списък с нещата, които трябва да се снимат. Ще действаме помещенията едно по едно. Нещата, които са за „Ебай“ можем да складираме в гаража ти. В случая е добре, че нямаш кола. Аз ще снимам всичко с дигитален фотоапарат и ще кача снимките в „Ебай“, но, разбира се, от твое име. После с Рони можем да наддаваме, за да увеличим цената. Ако нищо не се продаде, Рони ще закара всичко на сметището.

– Кой е Рони? – попитах смаяно аз.

– Това е мъжът ми. Той ще ни осигури също и бои и принадлежности. Всъщност той е шеф на филиала на магазин за строителни материали и взема всичко на преференциални цени – каза Мими. – Имаш ли строителен план на къщата? Тъкмо тази нощ ми хрумна, че много от проблемите ще се решат, ако се избие стената между кухнята и трапезарията. Хайде, трябва веднага да започваме, времето тече.

Със смесени чувства последвах Мими във всекидневната. Беше толкова хубаво, че някой взема присърце моите проблеми – нещо обаче не беше съвсем както трябва. Независимо от това, че Мими се появяваше като някоя моя отдавна изчезнала полусестра, родена в някоя бурна нощ и имаща сега разбираема потребност да се сбlijим и да се погрижи за ремонта на дома ми. И която само заради мен си избира за съпруг директор на филиал на магазин за строителни материали – съдба или случайност?

– Мими?

– Хм? Мисля, че диваните ще си намерят своите фенове – каза Мими. – Тапицерията е още като нова. Разбира се, само ако си ги приберат сами.

– Мими? Защо правиш това за мен?

Мими ме погледна изненадано.

– Какво имаш предвид?

Усетих как се изчервявам от смущение, но просто трябваше да го изясним.

– Имам предвид, че аз наистина се нуждаю от помощ, а дори не знам как да се справя сама. И честно казано, намирам за прекалено хубаво това, че ти се появи на прага ми със запретнати ръкави. Все пак, познаваме се едва от един ден, а... – Млъкнах, като видях постърнатото лице на Мими.

– О, съжалявам – каза тя. – Знам, че съм ужасна. Хем и Рони ми го каза. Каза, че не бива да прекалявам, но аз бях толкова щастлива, че най-после ми се отваря работа и изобщо не помислих, че може да ти е неприятно.

– О, не – извиках аз. – Не ми е неприятно, напротив, аз съм ужасно, ужасно благодарна, че ти ми предложи помощта си и веднага пое нещата в свои ръце, но... да, неприятно ми е, защото не умея да приемам помощ от някого, когото изобщо не познавам и защото всичко това ще струва страшно много време и усилия, а аз не съм сигурна дали някога ще мога да се реванширам и защото не разбирам защо искаш да направиш това за мен, сякаш си моята изчезнала безследно полусестра... – Отново млъкнах.

Мими изглеждаше смъртно нещастна.

– О, Боже, ти си мислиш, че съм психопатка! Някоя, която звъни по къщите на хората и им натрапва тристепенния си план. Това наистина е ужасно. Кълна се, че обикновено не правя така. Но ти веднага ми стана толкова симпатична, а аз веднага забелязах, че мога да бъда полезна тук и ми стана толкова хубаво, че изобщо не се замислих как ти се чувстваш от това... – отидох твърде далеч, съжалявам. Откакто вече не ходя на работа, се нахвърлям на всяко занимание като лешояд на мърша. Трябваше да послушам Рони и да се заема с голф. И да пия антидепресанти. – Тя се отпусна на кожата диван. – Е, няма повече да ти надувам главата с хленченията си, сигурно и без това ти е мъчно за безследно изчезналата ти полусестра.

– Но аз само си го... – Почувствах се ужасно, защото мислех само за себе си. Седнах внимателно до Мими. – Откога си безработна?